

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

11. SUSRET BARBANSKIH PJESNIKA

BESIDE U JATU

11. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:
Kulturno umjetničko društvo BARBAN

Za nakladnika:
David Broskvar, predsjednik KUD-a Barban

Urednik:
Denis Kontošić, mag. educ.

Koordinatorica i voditeljica susreta:
Nives Trošt

Fotografije omota:
**Denis Kontošić, Portun u Orihi (prednja korica),
Kažun u Zidinah (stražnja korica)**

Grafička priprema:
GRAFIKA Režanci

Tisak:
GRAFIKA Režanci

Naklada:
300 primjeraka

Organizatori i domaćini susreta:
**Kulturno umjetničko društvo Barban
Općina Barban
Turistička zajednica Općine Barban**

BESIDE U JATU

11. susret barbanskih pjesnika

Barban, svibanj 2021.

JATO BARBANSKO

Lijepo je imati mogućnost male i sigurne odstupnice u ova teška nam pandemijska vremena. *Beside u jatu* su srećom takva mogućnost za one koji to žele ili vole. Kada je sve unaokolo nas vezano uz gruba medijska izvještavanja o trenutnom stanju pandemije, kada se iz dana u dan nestrpljivo i uporno prate brojke vezane uz to globalno zlo, kada nam svaki dan započinje ružnim vijestima, kada gotovo više i ne primjećujemo da nam je proljeće stiglo i da ptice opet živahno pjevaju ispod naših prozora, tada je dobro imati mali zaklon, jato u zavjetrini, zaštitu od nevremena, od snažne kišurine, hladnih snjegova i pomahnitalog vjetra.

Nećemo baš svi znati prepoznati takvo jato. Nismo baš svi redom ljubitelji pjesništva i pisane riječi takvog tipa. Svijet je zasigurno više okrenut *mačo* stavu, svakidanjem izražavanju snage, mišića i muškosti, bildanju koječega, a emocije nije niti dobro prečesto iskazivati, izlagati se nepotrebno razotkriven. Utrka za novcem i slavom, u svim mogućim oblicima, prisutna je tako na svim razinama. Naprosto, izgubimo se i raspršimo u takvimurnjavama i uzletima, svakodnevnim dokazivanjima i narcisoidnim prenemaganjima. A kad iznenada naiđe zlo vrste koronavirusa, tada sve bude donekle nužno prizemljeno za neke i za neko vrijeme, a neki i takva zla vremena iskoriste spretno za uzdizanje, poput nekada ratnoga profiterstva u ratno vrijeme. Iskusio sam i sam hladnoću i neizvjesnost ličkoga rova, u očekivanju rafala ili granatiranja, a netko se i u to vrijeme bogatio, ne mareći za tuđe nevolje. Međutim, raduje spoznaja da uvijek ima onih koji nisu takvi, koji nisu pohlepni i beščutni, bezobzirni i goropadni, već su humani, solidarni, empatični i puni razumijevanja za male ljude i svijet oko sebe. Ne gledaju dopadljivo i sebično samo sebe, već vode računa i o drugima oko sebe.

Imati danas svoje malo jato, dobro je! O tome pjeva i Massimo Savić, o malome krugu velikih ljudi, zar ne? To je kao kad u ovo neshvatljivo, grozomorno pandemijsko vrijeme, umjesto maloga stana u visokom neboderu i velikom gradu, u pravome ljudskom mravinjaku, imate seosku kuću u malome selu, s nepreglednim zelenim livadama i mirisnim pašnjacima u okruženju. Umjesto neboderskoga lifta, tada svakodnevno koristite osunčanu livadu i čisti zrak za spas od pandemijskog i svekolikog ludila. Naša je osunčana livada

upravo ovaj mali zlatonosan, barbanski pjesnički susret, znakovita naziva *Beside u jat*. U predpandemijska vremena, držali smo da ovim malim jatom uglavnom štitimo našu domaću, barbansku, istrijansku, čakavsku besidu, od moguće globalizacijske EU ugroze, a danas znamo da je to i naš mali spas u zao čas, nas samih, nas malih ljudi, samo ako to želimo shvatiti i prihvatiti.

Pjesme ovogodišnjeg 11. barbanskog pjesničkog susreta *Beside u jat* 2021. govore tome u prilog, neopterećeno, očovječeno, lepršavo, prizemljeno, u svjesnosti nevolje, a opet glavom podignutom iznad vode, za spasonosnim suncem i s vjerom u bolje sutra. „*Butun svitlosti je činija gnjzdo u Vojaku na kamenčiću / Rastiže se mrež boške i čistine*“ (Mirjana Bernes Glavinić), a na nama je da uočimo i male znakove puta u bolje. „*Volin čuti škripu pluga naših orači, / naših težaki, / viti krave, vole i boškarine*“ (Jasna Bulić), jer radost je i u malim stvarima. „*I već od tega vrimena po svoju živin / malo zgor zemlje gren po svitu / ...Pak san lapež sama uzela u ruku / i sama knjigu od življenja pišen*“ (Avelina Damijanjević Draguzet), jer pjesnici su, znamo to, čuđenje u svijetu (Antun Branko Šimić), ali znaju uzeti i stvar u svoje ruke, a da pritom ne zaborave romantičnost i ljepotu ljubavi: „*Posla san ti ljubac / ča zadaje na jurovice, / vijolice i ljubice / u teplinji duše zgojene / da zazavajk cvitaju zate...*“ (Drago Draguzet). „*Svako jutro kuntenta gren u novi dan, / u niko lipše danas, vajka se šperan!*“ (Nevia Glavinić), jer nada i vjera u bolje ne smiju nestati. „*Priko plodnih lišic, vršiči i dolčići, / sve do Blaza di barčice leže, / kako raj se zrcali Barban, / lipotan istarske zemlje.*“ (Živka Kancijanić) – tu je naš dom, tu je naše jato: „*Nideri drudi na svitu, / ja živit ne bin znala.*“ (Elis Konović); „*Lîpo je čüt teplînu, / dõkle léd vâni gospodâri; / kâda ûki strâše, u hîži bît*“ (Denis Kontošić). „*A kad još jeno malo / naresteš / kako da čuvaš užance / ću ti reć!*“ (Dheeba Kožljan Škabić), jer život mora ići dalje. „*Za žene je bilo teško življenje, / ni bilo lazno počivati, smiron stati*“ (Nevia Kožljan), jer pamtimo i kako je nekada bilo. „*Još ćemo se vidit; jõh, valjã da ćemo! / I hîtít besîdu pod mûrvon po našu.*“ (Daniel Načinović), jer optimizam ostaje u nama i svoj smo na svome: „*Nemojmo za pikulece baciljati, / samo naprid hojmo! / Smih u kurijeri sriće, / čujen samo veselje i smih.*“ (Elia Pekica Pagon); „*Kuraja, ljudi moji! / Kuraja, dragi narode moj!*“ (Marko Pekica); „*U špeglju ni surih lasi, lice mlado i veselo, / a oči čiste i bistre vide sve*“ (Divna Kontošić); „*Mrvu, ma samo mrvu / dobrote tega svita / stija bih imati*“ (Mario Kontošić). „*Po putu ljubavi je hodila i dopirala si vrata, / soje je volila i tuje je štimala, valjala je zlata.*“ (Bartol Pereša), jer mi smo tako odgojeni, poštivati sve oko sebe, poštivati tradiciju: „*Da se užanca ne zatara i da bi tradicija Vazma i vazmenega kruha / mogla svin nan za vajk zustat.*“ (Damir Pletikos Koroman); „*Da-*

nas svi pišu / o didovin brajdami / o bukaleti i uliki“ (Sara Grgorinić); „Moreš zamisiti i ud trukinjeve muke, / ma sve delaj i misi na ruke.“ (Đildo Pliško); „Triba voganj jenako goriti / ko će prava rakija / vanka z lambika hoditi“ (Marija Rojnić); „Priko njive / Zapušena zašijalana / A još su njoj ruke dišile po ružmarinu / I kapuli“ (Katica Špada). „Svaki kolor za jenu, / junačku dušu desetega libra. / Za naše barbansko jato!“ (Nives Trošt), jer presretni smo što imamo naše jato, jato barbansko i što znamo jako dobro da ćemo uporno i strpljivo prenašati svo to naše blago i ubuduće na nove generacije: „Mala u velikoj ruki, noga za nogon jena zuz drugu i danas / ...Alora homo, samo kad znamo kamo“ (Loreta Ukota).

Zaključili smo već lanjske godine da smo sretni kada imamo prijavljeno svake godine više od 30 pjesnika. Tako je i ove godine, a što nas jako raduje.

Beside u jatu	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.
Godina	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.	2016.	2017.	2018.	2019.	2020.	2020.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30	37	43	39	35	43	36
Žene	16	19	20	20	22	26	31	27	27	32	26
Muškarci	2	7	13	9	8	11	12	12	8	11	10
Broj pjesama	29	45	66	61	74	86	88	85	76	86	84
Sveukupno objavljeno pjesama: 780						Prosječan broj pjesama po susretu: 71					

Dobna skupina (godine)	do 20	21 - 40	41 - 60	preko 60	Sveukupno
Broj pjesnika	11	2	7	16	36

Prijavljenih 36 pjesnika je više od godišnjeg prosjeka u zadnjih 11 godina, koji iznosi 33,5. Pjesnikinje prednjače i ove godine, ima ih ukupno 26, odnosno više nego dvostruko žena u odnosu na muškarce. Izabrane su 84 pjesme, ili prosječno 2 pjesme po pjesniku, od pristiglih stotinjak pjesama. Tiskanjem ovogodišnje pjesničke zbirke, imamo objelodanjeno do sada, u 11 dosadašnjih zajedničkih zbirki, ukupno 780 čakavskih pjesama, ili prosječno godišnje oko 71 pjesmu, što nije mali broj i predstavlja ohrabrujući doprinos pisanoj barbanskoj, čakavskoj baštini i očuvanju domaće, barbanske *beside*, pod okriljem barbanskoga KUD (*Kulturno – umjetničkoga društva*) *Barban*, koji se junački i ponosito uhvatio u jaram zaštite barbanskoga blaga, pored istarskog plesa, kanta i svirke, sada i domaće *beside*. Dob pjesnika je i ove godine vrlo široka: desetak mladih pjesnika do 20 god., potom desetak pjesnika u rasponu 20 do 60 god., te 16 pjesnika starijih od 60 godina. Ne možemo biti nezadovoljni, jer imamo mladih i starijih pjesnika, a svatko daje doprinos na

svoj način: mladi tek uče marljivo pisati barbansku besidu, a stariji ponosito svojim pisanjem daju primjer mlađima. Mlado i staro na istome zadatku, rame uz rame, pero uz pero, za obraniti i sačuvati našu zlatnu dotu, besidu barbansku za naprid.

O temama pjesama ne treba posebno zboriti. Vrlo je široki raspon. Sami ćete se čitanjem uvjeriti da je obuhvaćen vrlo široki spektar, a da se sve pjesme čitaju jako lako i sa izuzetnim zadovoljstvom, naročito stoga što barbanski pjesnici i dalje uspješno, na svoj način, čuvaju našu domaću, barbansku besidu. Svatko piše o onome što ga najviše zanima, privlači ili zaokuplja, a sve je to naš život, najčešće seoski, barbanski, ili općenito život maloga čovjeka u svakojakim situacijama. Raduje nas i činjenica da je zamjetan kvalitativan skok zastupljenih pjesnika, da pišu sve bolje, razvijaju svaki svoj stil, vode računa o korištenim riječima, nastoje iz godine u godinu napredovati i rasti. Najvažnije je reći da se, unatoč globalnoj nevolji pandemije, ipak uspjele sačuvati temeljni, zdravi optimizam i vedrinu, da koronavirus nije prevladao tematski, iako nam je trenutno zarobio život, da se nastoji i dalje razmišljati i djelovati pozitivno, unatoč svim svakodnevnim poteškoćama. Radosni smo stoga što i naše barbansko jato daje svoj mali doprinos očuvanju stabilnosti i opstojnosti ljudskoga duha i tijela, ljudske vertikale, u ovim teškim vremenima iz kojih bi željeli što prije isplivati, zaboraviti ih i nastaviti živjeti konačno opet normalno ili malo normalnije. Do tada, u jatu barbanskome je doista sve i dalje normalno, prijateljstvo caruje suvereno i širi svoje blagotvorne vibracije, a iskrena je naša želja da tako ostane i nadalje!

U Orihi, par dan prije 1. svibnja 2021., Međunarodnog praznika rada

Denis Kontošić

PS: Naši su susedi, priko Raše, uvo lito proslavili 100 lit Labinske republike (1921. – 2021.). Struna Raša nas nikada ni dilila, čuda je Barbanci delalo u labinskoj kavi i na Štalijah i Bršici, a tako i moji mat i utac. Delalo se, ženilo se, vajka z lipima besidami mrež Barbanci i Labinjani, a i moja je mat, pok. Erminija, Labinka z Trgeta, došla za ljubav u Orihe, eli kako bi rekli Labinjani, va Orehi. U čast velikega labinskega jubileja, zaslužili su naši susedi i jedan prigodan verš. Kuraja i srično, eli kako su govorili kavari: Sretno!

KÔVA MUCÎ

*Kovaron Labina i Raši
za 100 let Labinske republiki (1921. – 2021.)*

Ni jo vîše!
Kôvi vîše ni.
Je bilä se za se,
za famëji vëla srëca
i hûda nesrëca.
Päk je pôrtila.
Sedä mucî.

Ni bilä lähka,
spôdan sëh pôc
va to črno šküljo.
Zdřhi po hrbäte
so vïka letëli i bilï.
Kôvari so znäli
ca nütre spî.

Sedä je
se na mëste.
Kôvari prës kôvi
va svojë kučëte,
opocînjani i čiti.
I kôva škûra
dôle ležï.

(Denis Kontošić, 03.2021.)

BRANKO VALIĆ

gost susreta i zbirke

Rođen je 23.3.1956. u Puli. Poeziju piše od 2014., ali je već objavio dvije samostalne zbirke pjesama, *Ludi Mjesec* (2015.) i *Koraci u magli* (2020.). Pjesme su mu objavljene i u pedesetak zajedničkih zbirki pjesama. Rado se odaziva na pjesnička druženja, pa je tako sudjelovao na: 2 večeri poezije u Pazinu, u organizaciji *Društva osoba s invaliditetom*; 7 godina na međunarodnom festivalu poezije *More na dlanu*, u organizaciji *Kulture snova* iz Zagreba; 5 godina *Na Torjonu*, u organizaciji Grada Labina, te 5 godina na otoku Krku za *Svjetski dan poezije*, u organizaciji info-portala *Otok Krk i krčka beseda*. Živi u Raklju.

STINA OD SRCA

Kako u gromači
najti juštu stinu
za zapriti tu školju
na srcu življenja.
Kako napisat
pravu besidu
kad ruke dršću
i oči se mute.
Korak po korak,
suza za suzom,
na trudnih plećah
sva dižgracija svita.

Uz ognjište staro
spomeni se domišljaju,
spomeni moji... tvoji.
I vrime je stalo,
sve se je zgubilo,
svi rikordi, svi sanji,
sve pošlo je svranićon.
Vrime...
vrime pritišće
dušu istrijansku.

Kako u gromači
najti tu stinu,
tu stinu od srca.

STARI VIJOLIN

Svaku večer, pokle suncezahoda,
svirija bi on na staren vijolinu,
vijolinu sa jenon žicon.
Iz večeri u večer
čula bi se selon
svirka starega Ivana.

I svi su mu se smijali,
svi su mu se rugali,
aš nisu mogli čuti
ono ča je on čuja.
Najliplju kanconu, onako iz srca,
za nju... samo za nju.

Suza bi potekla
po staremu obrazu,
srce bi se stislo, arije ni ima.

A ona?
Ona je vajka bila s njen,
u njigoven rikordu, u njigoven srcu.

Jenega je dana umuka stari vijolin,
vijolin sa jenon žicon.
Zaspa je barba Ivan,
zaspa za vajka sa osmihon na licu.
Aš tamo kamo je poša,
čekala ga je ona.

SAMO ANĐELI ZNAJU

Zakantalo je more po kanalu rašken,
sve punte i vale, od mosta do Uzba.
Zašumili vali domaçon besidon
našega lipega ČA.
Na brdu zgor mora, Sveta Agnija gleda
let galeba sinjeg, barke i barčice.

A priko kanala, u Skitači staroj,
suze Svete Luce svitle... blište
kano biseri rajski.
Zakantala je duša na tanko i debelo,
zasvirile roženice, mih i duplice,
besidu domaću, srcu tako dragu.

Pa pojti do Blaza,
ditinstva se domislit,
sa rutka bistrog tilo si okripit.

Svi svit moreš viti, svo njigovo blago,
ma kad doma dojdeš,
na ognjište staro,
pojdeš ti do mora, ariju oćutiš,
sve odore smilja i slavulje,
znaš da si u rajju,
u svojemu kraju,
rakljansken.

Riječ
pjesnika
2021.

MIRJANA BERNES GLAVINIĆ

Rođena je 16.10.1968. u Puli. Svoju ljubav prema recitiranju iskazala je u OŠ *Jože Šuran* u Višnjanu, a potom je počela i sama pisati pjesme. Osvojila je 2. mjesto na natjecanju *Di ča slaje zvoni* u Žminju i 1. mjesto na *Memorijalu 26 smrznutih partizana* u Mrkoplju. Godine 1989. udala se u Frkeče, a životni put je njezinu obitelji 1994. odnio u Italiju. Nakon poduže stanke (27 god.), opet je počela pisati poeziju na čakavštini i na talijanskom jeziku. Njezine pjesme zastupljene su u zajedničkim zbirkama poezije *Beside u jatu* (2019., 2020.) i *Versi na šterni* (2020.). Danas živi između Jesola u Italiji i Barbana.

BLAGOSLOVLJENA ZORA

Trepe na vitru ulike i zimsko zeje
Krovi od hižic su se pognuli nad fameje
Spod peze od noći i sna od črnega čvora
...ne vide uru da se zbudi ova zora!

Trava na kavadanjah ima faco od mraza sa rubon od
zime
Težak je pronat u trlišu za posijati novo sime
Brazde ke je zora su još obučene u veštit od leda
Ne vidi uru da se digne ova zora sa kolori zlata i
meda.

U portu ribarske barke oglušene sa škurin šumon
mora
Ne vide uru da se rodi ova zora
Matere ke je zbudilo dite igrajuć se u trbuhu
Parićivaju blagoslovljenu zoru da diši po teplen
kruhu!

Zora se skučila zad Učke u vrtliču
Butun svitlosti je činija gnjizdo u Vojaku na
kamenčiću
Rastiže se mrež boške i čistine
Zavlači se spod punjave, ubahiva kužine i terine...
... spodoba bjeguncu...
Sa profumon od stepljenega sniga na novorođen
suncu.

IDILA SEOSKOG ŽIVOTA

Kočka je svoje žute piplice speljala na sunce da hi
pozlati

Trliše i lancune na žici vitar suši i klati

Teču se, igraju i hohotaju

otročići z mačkici i brekići

U dvoru su stali na noge pena zlejeni telčići.

Korat pun đerani sih kolori i duboki hlad spod ruze

Krava plaši muhe z repon i zove da se je pomuze

Huče traktor z punon prikolicon sena

Za merendu je pronat ombul i fritaja od leprena

U vrtlu pomodori na kolci se rumene i zrijaju

Težaki fumaju i čakulaju...

Tići se gnjizde, lete i kantaju...

Sidin sama za popit kafe na baliduru

Stalo je vrime

Ne gledan na uru...

Štufo od svita

Prepušćan se da me preplavi ta lipota...

... idila seoskog života...

LANA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008.g. u Puli. Učenica je 6. razreda OŠ Jure Filipovića Barban. Članica je KUD-a Barban te aktivna u njegove tri sekcije: literarno- recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. U slobodno vrijeme pjeva, boravi vani i pleše. Živi na Prnjani.

SMRIKVA

U boški smrikva stoji,
mala, brižna, ko da je nanke ni.
Tići na njoj kantaju,
i dica se poli nje igraju.

Ta smrikva će z dažljon narest,
pak će je ljudi za rakiju brat.
Na kraju će je za voganj otsić,
a tići i dica će bez nje zustat.

BALON

Da se užanca ne zatare,
kad se mladić i djevojka najdu,
samo njen mih i dobra volja fali
da domaći balon zatancaju.

I da se ne zabi,
da se nikad ne zabi,
i stari i mladi
dobar istrijanski balon
zaplesat neka znaju.

NIKA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 6. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Članica je KUD-a Barban, gdje je aktivna u tri sekcije: literarno-recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

KRUH MOJE BABE

Kad moja baba kruh peče,
već u šest ur je na nogah
i žvelto teče.
Tisto zamisi,
štruce učini,
voganj naloži,
a kruh čeka,
diže se i diže...

Kad dojden doma iz škole,
to je fešta!
Frižak i tepa kruh me čeka.
Kruh moje babe.
Sve lipče zadaje,
ča si mu bliže.

BESIDA

Beside načine probleme,
aš se nidan ne more kapit.
Kad bimo svi sveno kušeljali,
laglje bi nan moglo bit.

Besida je posebna,
aš je svaka drugajča.
Kad bimo svi sveno kušeljali,
vreda bimo se svadit znali.

JASNA BULIĆ

Rođena je 30.8.1958. god. Po ocu iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Živi i radi u Vodnjanu, gdje je završila osnovnu školu. Srednju turističko-ugostiteljsku školu završila je u Puli. Poeziju piše od osnovne škole. Prvi radovi su joj objavljeni u zborniku *Čakavčiči* (1972., 1973.), te u školskom glasilu *Vodnjansko jutro* (2009.), a potom u više zajedničkih zbirki i zbornika: u zbirkama *Beside u jatu* (2014. – 2020.), *Verši na šterni* (2012., 2014., 2016.), zbirkama *Kulture snova*, *More na dlanu*, raznim zbornicima haiku radova i dr. Prvu samostalnu zbirku pjesama *Zajedno u ljubavi* objavila je 2018. god.

DOTA NAŠIH STARIH

Vajka je naš čovik glavu zgoru drža,
na svojen kunfinu svoju grudu je čuva.
Pridati se ni stija pod kakovom god je škornjon bija,
ki god da ga je litima mastija,
svoje ognjišće ninemu ni puštija.
Forcu od naših praoci
je naš Istrijan vajka ima,
borija se za svoju kampanju i miris sena,
za svoje blago i fameju zavajka je dela.
I danaska, naš čovik na doti svoji starih
lipo živi i sakega štima, svoje ognjišće
samo svojoj dicit pušća.
Boške istrijanskega cera i
na vitru njegov šušur
daleko se čuje, kroz draču i trnje.
Volin čuti škripu pluga naših orači,
naših težaki,
viti krave, vole i boškarine,
pak gudiće i toware nasrid sake njive!
I virujte i mi ćemo tu istu dotu od naših starih
svojoj dicit za sva vrimenta puštiti,
pak naša dica dicit svoje dice
i sve tako naprid kako gre.

TAKOVA SAN, KAKOVA SAN

Samo san žena, ispunjena
najlipšim snovima,
tajnovitim pijacerima i
preveć u duši svojoj iskrena.
Samo san žena, obična kako i milijar drugih,
žena pozitivna u saken pogledu,
i Istrijanka, zavajka!
I ča reći, takova san, kakova san
i ne puščan svoje snove,
u životu volin izazove!
I ostat ću baš takova kakova san,
svima na inat i svoje ću van srce vajka dat
u kakovoj kanti, na harti
i kad je čisto i kad je veselo, pa i kada plače,
jer u mojen srcu
ima mista za sve nesriće i nedaće.
Samo san žena,
za lipotu života storena
kroz libar živin lipo
anke u svojim snovima.

AVELINA DAMIJANJEVIĆ

DRAGUZET

Rođena je 13.3.1966. u Cresu, u obitelji Damijanjević, a rodom je iz sela Podol na creskomu gerbinu. Podolska cekavica je jezik kojim govori i na kojem piše. U prilog očuvanja stare, domaće riječi, ima objavljene 4 samostalne zbirke pjesama. Njezine su pjesme našle svoje mjesto i u mnogo zajedničkih zbirki. Dobitnica je više nagrade i priznanja za njezine pjesme, od kojih je petnaestak uglazbljeno, a koje većim dijelom pjeva ženska klapa Teha iz Cresa. U zadnje vrijeme pjeva, pleše, nastupa i govori svoje i zajedničke stihove sa suprugom, istarskim etno-umjetnikom, Dragom Draguzetom, poznatim istarskim etno umjetnikom. Živi u Puli.

KNJIGA MOGA ŽIVLJENJA

Na prvi list moji su spisali
dan kad san njin znopek
življenje ubrnula
uni petak kad san se rodila
u njihove ruke kad san se svila

List drugi smih mojega brata nosi
i lito Gospodnje sedandeseto
i veliku sriću ka ga je spratila
i veliko ljubljenje ko san mu dala

I već od tega vrimena po svoju živin
malo zgor zemlje gren po svitu
zvali su me svakako
i s namon se smijali
ma sad znaju da pravo nisu imali

Pak san lapež sama uzela u ruku
i sama knjigu od življenja pišen
u njoj su uni ki su srcu mili
u njemu ustali aš su od vajka bili

RUKE U RUKAH

Življenja smo spleli
kad smo se stali
za tu sriću spisat
besida mi fali

Ti si moja srića
i suza za bol
mi smo sve ča rabi
voda ulje i so

U duši mi želja
zavajka će zustat
kad mi dojde volja
na srcu ti zaspāt

KAD ZAKANTAJU DOBRI LJUDI

Dih od kuša u zraku ćutin
Istra mi je lipa cila
u hladu boškarin počiva od dela
Istra mi je srce uzela

Na crvenici rože cvitaju
cila Istra u suncu se budi
u srcu veselje u duši milo
kad zakantaju dobri ljudi

Svire mih i roženica
kanta se na tanko i debelo
zdrhi su ugrnuli tilo
u Istri srce mi je cilo

Zgor mora kamik i ulika
najlipje u Istri ZORA RUDI
tu i SUNCE ZNA GOVORITI
kad zakantaju dobri ljudi

DRAGO DRAGUZET

Rodom je Barbanac, a rođen u Puli 1951., gdje se nakon školovanja zaposlio u Uljaniku. Godine 1978. počinje se baviti folklorom, kao svirač miha i ostalih istarskih instrumenata. Od 1980. izrađuje 6 vrsti izvornih istarskih instrumenata, te podučava njihovu svirku i izradu. Glagoljicu počinje pisati 1993. Poeziju piše i govori od 1985.g. Objavio je samostalnu zbirku pjesama *Fina preja* (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta *Verši na šterni* (Vižinada), *Beside u jatu* (Barban), u zajedničkim zbirkama Literarnog kluba Uljanik, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije, piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka. U zadnje vrime piše, kanta, pleše i nastupa sa suprugom Avelinom Damijanjević Draguzet. Živi u Puli.

KUL-TUR UD BARBI

Eko učini san kantu
od deset let,
kako brajdu uredi
naredi po svih redi,
hm sad rabi je spisat?
ma "ni tinte"
proli san je na smotri smotre
pak "ni harte"
strošena je
pišuć une note
kad stanu se harmonike,
"ni svitla ni"
zafraja san šolde na trki,
na pravu Bóga
pod murvon zaresla je "koruna", na švaltu,
poli gospodina u kortu
da je "propuh" u granah od kostanji,
za drugo leto
spravljan krbanosnicu, za mučat,
na kraju Bože daj njen kruha
P.S.(pokle svega)
- pamet ne spominjite

ČOVİK ZA SVIH

Na stanici u Puli?
se domišljaš
ka tepla lita su bila
i ča se svega kantalo
i skud i do kud
su rekli da je tuje
da je tuji
a svi su zdisali
i blagoslivljali prste
ki su po puti žic
peljani glason
h nan dopeljali
tega mornara
ki spjeva je naše
i svoje more
povidajuć
do kud dojdu vali ljubljenja
čovika ki je bi i usta
ČOVİK ZA ČOVİKA
ČOVİK
ZA SVA VRIMENA

PRVI DIH NAMLADA

Na zadnji dan
mrzline zime,
u jatu joped nanovo
prezidanega zida ljubljenja,
braneč te u cviču namlada
od črne bure marčene
ka stila bi spuhat te
z mene
nasmiha san se
unemu šviku vitra
skin posla san ti ljubac
ča zadaje na jurovice,
vijolice i ljubice
u toplejši duše zgojene
da zazavajk cvitaju zate...

NEVIA GLAVINIĆ

Rođena je 1959. u Puli, u kojoj je provela djetinjstvo i mladost, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Po ocu je iz Prhati, a po mužu Barbanka. Majka je dvoje odrasle djece. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama. Godine 2017. objavila je samostalnu zbirku pjesama *Ča topli dušu*, a 2018. pobijedila je na Međunarodnom natječaju poezije *Trojica iz Gradišta*. Živi u Barbanu.

BROŠTULIN

Vrime me ubraća kako broštulin,
a ja se otimljen, ne znan kamo šnjin,
svako jutro kuntenta gren u novi dan,
u niko lipše danas, vajka se šperan!
Ča je bilo - bilo je i neka ustane,
spravila san u mrižu te pasane dane
i hitila na hrbat da lakše brenan,
pak ča ni valjalo neka ujde van.
Leta se krgaju, na pleća pretišću,
fameja i dica još vajk mater išću,
sve san manje moćna i sve teže nosin,
jušto zato sama sobon se ponosin.
Zdravlje me napušća, ma još niman straha
aš kuraj me čuva do zadnjega daha,
i ne dan da reču neka se frman,
dokle kemu rabin, ja kuntenta san!
Kad me zovu „mama“, a sada i „nona“
srce mi narestite i zvone sva zvona,
ja san valje pronta i dižen svoje lice
za sreću svih mojih i dicu moje dice!

ŠKVERA NA ŠKVERI

Kad u zoru misečina zgubi svoju moć,
a oblak zakrije sunce kako da je noć,
ja oči zaklopim, još bin malo spala,
u tvojemu zagrljaju tako bin ustala.

Jutro se je došuljalo, noć je kratka bila,
pod našin je tilima šušketala svila,
sunce je z levanta svoju glavu diglo,
kako da se nasmihlo i malo namiglo.

Škvere su na uri jena drugu skrile
i one su kako i mi još pospane bile,
vrime je frmalo i nič se ne miče
samo tvoje tilo moje tilo tiče.

Škvera je na škveri, „neki pensa name“,
ma ja san se stisnula poli tvoje rame,
a kad se rastanu, žveljarin će zvat
i mi ćemo se morat u novi dan levat.

Kad uvečer misec jopet nažge lampadinu
zaprit ćemo laštre, potegnut koltrinu,
pak ćemo u miru, sami mež svojima zidi,
kako škvere leć, da nas nijedan ne vidi.

NA PEZI OD ZLATA

Istina o jenemu prijateljstvu

Kad bin samo mogla... ne znan ča bin dala...
golubu bin pod krilo leteru takala
i rekla mu da leti, da nikako ne staje,
ašto to ča pišen jako važno da je.

Dala bin mu zrnja neka se zasiti,
a z druge ruke friške vode malo piti,
daleko da leti, da najde dragu ženu
i neka se frma na njojemu ramenu.

Na uho da njoj šapne da ja san ga poslala
i ovu mrvu duše svoje san mu dala...
Njoje bi se usnice na barku ubrnule,
kad bi te beside još jedan put čule.

Kad bi ti mali poštin raširija krila,
ja bin i svoj smih mež perje mu skrila,
da njoj bude regal s kin ćemo si bit bliže
i živa kumpanija nasrid puste hiže.

Sudbine su nan slične i srca su nan meka
ne znamo ča će jutri bit i ča nas još čeka,
bolest nas je zbližila kad iskale smo zdravlje,
zato se tako i volimo, bez mire i zaspravlje.

Naš zagrljaj je prazan, ma nisu i pensiri...
kad zapremo oči mantinjada zasviri,
daljina nas dili, a prijateljstvo veže
i na pezi od zlata svaki hip je teže!

Kada nan se suza u oku ubrne
i ono ča ćutimo sve brige zagrne,
sunce će se z misecon na kraj neba stat
i ja ću njoje ime na svi glas zazvat...
ILONKA !

SARA GRGORINIĆ

Rođena je 13.10.1994. u Puli. Školovanje je započela u Osnovnoj školi Barban, nastavila u gimnaziji Pula te završila na Filozofskom fakultetu u Rijeci, smjer kroatistika. Radi kao učiteljica hrvatskoga jezika i književnosti. Osim nastave, glumi u kazalištu *Ri teatar - Kalvarija* te je članica literarno-recitatorske sekcije KUD-a Barban. U slobodno vrijeme piše poeziju i prozu. Svoje pjesme objavila je u zbornicima *Beside u jatu* i *Riječke perspektive*.

VI ČA ČITATE

Danas svi imaju ništo za reć.
Pametne beside ke na po kape,
a uni drugi ča kape
daleko ud svake logike parte.

Danas svi pišu
o didovin brajdami
o bukaleti i uliki.
Zaprlih oči
za uno ča boli.

Piše da piše
reče da reče.
Pak se pokle čudi
i za se brontulja;
Na ča san ja to spa?

ŠTORIJE

Naše tilo
povida štorije
ke se za hartu
ne love.

Ne gre
ne gre.
Ne stoje.

Nimaju život
da život
zduraju.

ŽIVKA KANCIJANIĆ

Rođena je 1950. u Hreljići (Pula). Ekonomistica u mirovini. Udana je i majka troje odrasle djece. Piše još iz školskih dana. Pjesme je počela objavljivati nakon umirovljenja. Piše pjesme i kratke priče na čakavštini i hrvatskom književnom jeziku. Naročito njeguje duhovnu poeziju i prozu. Suosnivačica je Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana. Pjesme su joj objavljene u samostalnim zbirkama *Komo moje duše* (2009.), *Zrhi ud udori* (2017.), *Između Njega i mene* (2019.) i *Zog na laštri* (2021.), te u više zajedničkih zbirki i zbornika. Dobitnica je više nagrada i priznanja za poeziju i prozu, kao npr. I. nagrade na međunarodnom književnom natječaju „*Učka mi se 3*“ (2018.) i „*Učka mi se 4*“ (2019.) i dr. Živi u Vodnjanu.

SENJ NA DUŠI

hitan štrace
u škavace
zadnji kuščić valora
u intimeli
tvoga kolora
brcan
dih rumenije
na šterni
dok magla zvizde
upuhinje
ne znan ča ću sobon
vitar vižljasto ubraća
prazne pađine
zazogale se beside
srce hi
u dušu štiva
di će ustati senj
tvoga spomenuća

LIPOTAN ISTARSKJE ZEMLJE

Išćen beside za tvoju pitomu lipotu,
za una krela na kima duša zapliva
kad kroz Vela vrata pasa.

Roženice, kanat, tanac,
topot kopita na Gradišću.
Forca kad se spoji strast konja i čovika,
litrat ki tare kunfine mriž neba i zemlje.

Blicaju tri zlatne jabuke
na kolini tvoga zaštitnika svetega Mikule.
Pogled krede kameni grb Loredani,
ča su dugo, dugo s tobon vladali.

Poli Petra Stankovića,
ki bi ti se i utac moga zvati,
teško je nabrojiti sve ča su ti povist pisali.
Niki su i sad na Placi
kako znamen ustali.
Oni su barbanski duh gajili
u Istarsken razvodu spominjan:
„Dajte nan pravice, uzmite šenice!“

Išćen beside za tvoju pitomu lipotu.
Priko plodnih lišic, vršići i dolčići,
sve do Blaza di barčice leže,
kako raj se zrcali Barban,
lipotan istarske zemlje.

MENDULE U KORONI

Procvitale su mendule,
srce se nadimlje.
Premaliće u zraku.
Lete bile, nježne,
vesele latice.
Vitrić hi prosiplje
kako kunfete za pir
ki se peno prontiva.
Nikad su hi kopita i rabatini
u zemlju zabadali.
Sad se malo gre,
korona frmiva sve.
Užarpala je arju
s profumon premalića,
cidimo je kroz maske.
Sad - na se zapara
da smo je signali kja,
ma vreda nas jopet
šegavo kojuna.
Strah me da će se
mendule strdnuti,
a mi ćemo još
za koronon tapkati.

ELIS KONOVIĆ

Rođena je 3.10.1975. u Puli. Odrasla je u Jovićima na Proštini. Osnovnu školu pohađala je u Malim Vareškima i Krnici. Poeziju piše od osnovne škole na čakavskom narječju, ali i na hrvatskom književnom jeziku. Nakon završene srednje tehničke škole (građevinski tehničar za visokogradnju), zapošljava se u geodetskom uredu, gdje radi i danas. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2020.), *More na dlanu*, *Zagreb na dlanu*, *Slavonija na dlanu*, *Najljepše ljubavne pjesme*, *Jesenja sonata*, *Svim na zemlji mir veselje*, *Istarska besida je duši lik* te drugim izdanjima *Kulture snova* i *Diligo libera*. Sudjeluje u mnogim natjecajima na društvenim mrežama, gdje postiže mnoga digitalna priznanja i diplome. Živi s obitelji u Jurićev Kalu.

ISTRI 'Z DUŠE

Nideri drudi na svitu,
ja život ne bin znala.
Tu je moje sve!
Ča si me u Istri rodila,
od srca ti, majko, fala!

Daleko, u tujini,
kada tuga za gut zgrabi,
a besida domovinu vabi,
suza se z oka prelije,
scidi po ubrazu,
pak drugoj suzi učini stazu,
pak tretoj... i četrtjoj...
...z prvon makinon, majko,
ja se doma tornivan,
valižu prontivan i svima povidevan
da me čekaš na pragu.
Da ću grliti tebe, dragu,
spod stare smokve u hladu...
Da ću mrzlu vodu z šterne piti
i z koron kruha kuntenta biti.
Da ću cili svit, tamo kadi je,
uzad sebe puštiti...

Tu je moje sve!
Nideri drudi na svitu,
ja život ne bin znala.
Ča si me u Istri rodila,
od srca ti, majko, fala!

BIČVE ZA SINA LOVRU

Magla se na jedan bot digla.
Ni breka, ni ćuka, čuti ni.
U hiži na kraj sela nidan još ne spi.
Z ognjišta se dim u dimljak diže,
stara mati ognju se makla bliže.
Na ganču vise stare mulete.
Da mu prsti ne nazebu,
ona bičve svojjen Lovri plete.
Sila je stara mati
na driveni stari škanj,
pletilo je u krilo kalala
da popruga oganj.
Počelo je jugo. Već huče.
U štali Srnela buče.
Ugrnula je stara mati šijalet na se.
Još bliže ognju, sila se.
Igle naokolo gredu, una se razmata,
brižna, stara mati gleda u zaprta vrata.
„Ma, kadi si, Lovre, sin moj, najdraži?!“
prošaptala je, gledajuć sliku u svaži.
A na slici Lovre, na provi broda salutira.
Dok mu od sriće smih biži,
stara mati od pensiri nima mira...
Kalala se je noć škura.
Kasna već je ura.
Oko sviće viške dvi lete,
stara mati svojjen Lovri bičve plete.

DAR ZA PRID OLTAR

More je šumilo.
Po stinah se prelilo.
Zvizde su u nj gledale
kako u špegalj.
Ti si sva svitila.
Kako svetica si bila.
Misečina te u srebro zavila.
Ja san te samo gleda.
Gleda san te lipo.
Gleda san te tiho.
Stija san ti ništo reči.
Nisan moga.
U sebi san zazva Boga.
Ko more, neka pomore.
Neka mi forcu dà.
Neka mi besidu torna.
More je šumilo. I šumilo...
Nisi me čula.
A, reka san ti da te volin.
Da te za ženu želin.
Kako svetica si bila.
Misečina te u bilo zavila.
U žepu san za te skriva dar,
dar za prid oltar.

DENIS KONTOŠIĆ

urednik zbirke

Rođen je 13.06.1959. u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Istarskoj županiji kao viši savjetnik (2004. do danas). U poduzeću *Uljanik*, Pula, radio 23 godine (1981.-2004.) kao projektant, menadžer za kvalitetu i rukovoditelj odjela održavanja. Predavač strojarске grupe predmeta, u više škola i učilišta, preko 30 godina (1985. do danas). Načelnik Općine Barban u 4 mandata (2001.-2017.). Pjesme su mu objavljene u 4 samostalne zbirke pjesama (*Suncu se ubrnut*, 1993.; *Dih*, 2007.; *Vorih dih*, 2012.; *Sunčestok*, 2021.) i u 49 zajedničkih zbirki, zbornika i antologija: u 6 zbirki *Literarnog kluba Uljanik*, u zbirci antiratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu* (1992.), u 27 zbirki *Verši na šterni* (1994.-2019.), u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj* (1997.), pjesničkim panoramama *Seljanski susreti: 1992.-2012.* i *Verši na šterni: 1994.-2013.*, u zbirka-ma pjesama na labinskoj čakavici: *Merlići od ca* (2015.) i *Čakuloda na Turjone* (2016.), u 9 zbirki *Beside u jatu* (2012.-2020.) te raznim časopisima. U razdoblju 1988.-1998. pisac i govornik humorističko-satiričkog čakavskog lika *barba Mate* (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik je 10-tak zbirki čakavskih pjesama istarskih pjesnika, te urednik 11 zajedničkih zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatu* (2011.-2021.). Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi, sv.1.-9.*, znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića, te autor desetak stručnih članaka (tehničkih, povijesnih). Član je Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika. Ima status hrvatskog branitelja (ličko ratište, prva crta bojišnice – 1994.). Živi s obitelji u Orihi.

TAMNÏT

*Didu Ćirilu Kontošiću z Vorihi
(Cirillo Contossich, rođ. 27.8.1881.)*

Hîp
kraljêvski,
mäljahan hipäc
za bânkon tamnît,
pökle jüžine.
Zaskrêžät
težâčki.

Möre
i zagrmît,
möre laskîtät,
pühät, zavijät i smätät,
i povôdnja bît,
težâka nêce
zbūdît.

Vôn letî
po vöblaki bêlih,
mèkih ka' i bumbâk.
Svâken se lîpo nasmîhne,
mâše i kantâ. Se lîči.
Grîh bi vêli bîja
ne letît!

TÈBE IMÀT

Kad te blavîna ugr̃ne,
plivajuć mèko nòsi,
a ti se dindolâš,
ka i da si pijän,
vrtî ti se näpro u glãvi,
cîli svît je tvôj...
Znäš da žîv si!

Lîpo je trîzan
bît mălo pijän,
'kòli sèbe svè milovät,
ka i mûnjen se smijät,
ne znät se frmät, munjësät,
zgôr ljûdi i sèla letî...
Je te sàda i si!

Lîpo je çüt teplînu,
dòkle lèd vâni gospodâri;
kâda ûki strâše, u hîži bît,
u sühèn povõdnju godî.
Lîpo je tëbe imät,
znät da mõja si.
Tèbi svè letî!

KRALJICA SVĀTA

Ka i cvĕt si,
ka i vijŏlica mĀmiš.
SunčĀsti ti lĀsi,
glĀtki, slĀtki ubrĀzi,
vĕsta ka i mĕd.
Ki te udĭla tĀko,
dĕlo je znĀ!

Ni mrzlĭne, kĀd blĭzu si.
LoprĀni brnĉĕ u glĀvi.
Sřce skĀĉe i batĀ.
Svĕ vŏntar gorĭ,
lĕd se topĭ,
strĭle laskĭĉu,
vŏganj plamsĀ...

Nĕbo i zĕmlja
u pĀru se dŏpru,
kĀd vŏko tvŏje zaiskrĀ.
Zagŭbe se dĀni i nŏĉi,
svĀ lĭta i dŭge zĭme.
Ti si zgŏr svĕga,
kraljĭca svĭta!

DIVNA KONTOŠIĆ

Rođena je 6.4.1950. u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Osnovnu školu završila je u Vodnjanu, a gimnaziju pedagoškog smjera i školu za administrativnog radnika u Puli. Bila je zaposlena u Okružnom sudu i na Pedagoškom fakultetu u Puli, a 1989. otvara samostalni ugostiteljski obrt, gdje radi do umirovljenja 2001. god. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama, započela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika i bavi se keramikom. Pjesme su joj objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na brišku* (1999.), te u zajedničkim zbirkama *Radost postojanja* i *Beside u jatu* (2013.-2020.).

NISAN VIŠE DITE

Od učer
nisan više dite,
majko moja mila,
niman više zagrljaja
tvojega mekega krila.

Nestale su utihe
ke si znala reći,
život, majko moja,
na žalost bez tebe
će dalje teći.

Niman više
onih zjutri, komentari,
dugih telefonskih razgovori
ke si vajka meni dala.
Ustale su mi, majko,
samo molitve,
a u njima
glavna ćeš mi biti,
zaprtih oči
joped ću te zagrliti.

LIPI SANJI

Pokle dugega i teplega dana
noć se pomalo spušta,
postelja zove i za poj spat san pronta.
Ne triba mi puno da u san pojden,
jer samo tako sve muke pozabin,
a u lipi svit dojden.
Tilo u postelji počiva, a boli i truda više ni.
U sanji tilo teče i po kamenju masti,
srce kako nikada veselo tuče,
dok me ud mladića ruka
za moju ruku vuče.
U špeglju ni surih lasi, lice mlado i veselo,
a oči čiste i bistre vide sve
ča se oko njih vrti.
Ruke su teple, beside lipe,
zgovorene s puno ljubavi
još i sada u ušima zvone.
Sve je lako, hoditi, ljubiti, teći,
kako da san u mladost ušla
di je sve lipo, a tuge ni.
Ma sunce je pomalo
kroz grilje pute pokazalo,
probudilo me jopet
i u novi dan tornalo.
Poli mene ti spiš,
štaka me čeka, a delo zove,
triba učiniti uno ča se more.

MARIO KONTOŠIĆ

Rođen je 3.2.1949. u Puli, gdje je završio osnovnu školu. Oba roditelja su mu bila iz Orihi. Srednju školu završio je u Puli, 1966., za zvanje automehaničara, a 1972. školu za vozača motornih vozila. Od 1971. do 1992. radio je u veletrgovačkom poduzeću Istra, a do odlaska u mirovinu, 2003., radi u vlastitoj automehaničarskoj radioni. Tada se mogao posvetiti svijetu umjetnosti, sviranju harmonike i slikanju. Član je Medulin-Arta. Sudjelovao je na više skupnih slikarskih izložbi. Pjesme su mu objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.) i zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2015.-2020.). Živi u Puli.

IMALI SMO VRIMENA

Imali smo
dosta vrimena
da se zapensamo:
smo učinili
dobrega na ten svitu,
smo pomogli
i poštivali bližnjega svoga,
smo pošteno stekli
na ken sada uživamo,
smo uzeli kemu
zalogaj kruha
i sad mu se smijemo?
Lipi moji,
pensajte malo
zašto nas sve to tuka!
Je to upozorenje
ili zadnja ura
da učinimo ništo
dobrega i poštenega,
jer još nas čuva Božja ruka.
Ma do kada, lipi moji,
gre naprid
ta ura!?

MRVA DOBROTE

Da bi samo mrve dobrote
u našin srcima bilo,
sve uve muke,
ča za života živimo,
brzo bi se pozabilo.
Dobrote sve manje,
nidan za drugoga vrimena nima,
kad si potriban, blizu ninega ni,
i ko ča pitaš,
svaki dalje biži.
Ko za dati i regalati
pune borše imaš
brzo će te zvati,
uzeti i nestati.
Dobrote tote vero ni,
ko si star, siromah,
bolje da te ni.
Mrvu, ma samo mrvu
dobrote tega svita
stija bih imati
za još kakovu
večer oko ognjišta
zasviriti i zakantati,
i lipu besidu regalati!

ANITA KOROMAN

Rođena je u Kavranu 1949. god., udata u Prhate, majka dva odrasla sina. Osnovnu školu završila je u Puli. Kao djevojka, radila je u Italiji, a potom je duži niz godina bila sezonski radnik. Domaćica je i jako voli domaću besidu. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jat* (2018.-2020.). Živi u Prhati.

PRETELJI DRAGI

Dragi naši pretelji,
nikada vas ne zabimo!
Trideset let je pasalo.
Parali smo
da nan se svit ruši,
ma došli ste vi, nepoznati ljudi,
kako melem
našoj ranjenoj duši.
Sina vojnika ste nan spasili,
ljubav i dobrotu mu dali.
Velika nan je čas
za pretelje imati jušto vas.
Za sve dobro ča ste učinili,
neka vas Bog čuva,
a mi ćemo van reći,
od srca, fala!

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ

Rođena je 6.5.1998. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju školu u Pazinskom kolegiju, smjer klasične gimnazije. Od svoje desete godine članica je *KUD-a Barban* u plesnoj i recitatorskoj sekciji, a kreativnost izražava i kroz ručni rad. Pisati je započela vrlo rano, a za svoj 18. rođendan izdala je samostalnu zbirku pjesama *Mrež oblaki* (2016.). Pjesme su joj objavljene u maloj antologiji Pazinskog kolegija *Žavajon*, u zavičajnom rječniku učenika Pazinskog kolegija *Besidarnik*, u časopisu hrvatske književnosti *Kaj*, te u zajedničkim zbirkama *Verši na šterni*, *Susret riječi Bedekovčina* i *Beside u jatu* (2012.-2020.). Živi u Goleševu kraj Barbana.

KAKO VITAR PUŠE...

Tuče tramontana,
a ja san ti
sva smotana..

Nevera se diže,
a mene fjaka
lovi u svoje mriže..

Ubraća jugo,
danas samo pijen kafe
i niš drugo..

Jutri će bura?
Tar mi je i
ura!

SUBOTA PRED VAZAN

Noćas
jajaricu ti prontivan
i u kapuli
jaja piturivan..

Pinca je valje-valje
pronta za u
peć..

A kad još jeno malo
narestoš
kako da čuvaš užance
ću ti reć!

MALI TEŽAK

Jadiš se jer ta kokoš
ne gre kamo i ti..
a ona druga ti se neće
iz sidala stat,
a ti biš jušto stila koliko je jaji
znat.

I nidan te neće poslušat
kad govoriš
da prasci lačni plaču
i da mačke od gladi skaču..
(magari smo njin već pet put dale ist)

A ki je to samo propensa
da bi bez tebe po ovce se leva?

Napro mučna, a nan smih biži
Ma pak na ocat smo pošli svi
kad nan jasno ni
kako teško mali težak
živi

NEVIA KOŽLJAN

Rođena 18.3.1961. u Puli, gdje je završila srednju školu i Pedagoški fakultet, te stekla zvanje nastavnice predškolskog odgoja. Živi i stvara u Goleševu, nedaleko Barbana. Članica je *Hrvatskog sabora kulture* i dobitnica priznanja 2018. i 2020., kao zavičajna pjesnikinja. Piše poeziju, haiku i kratke priče na čakavskom dijalektu i hrvatskom književnom jeziku. Članica je udruge Kultura snova iz Zagreba i još nekoliko međunarodnih udruga pisaca i pjesnika, te dobitnica više raznih priznanja za stvaralaštvo. Sudjeluje na brojnim pjesničkim susretima u Hrvatskoj i inozemstvu. Iako piše još od srednje škole, poeziju je počela objavljivati 2016. Samostalnu zbirku pjesama *Škatula ud spomeni*, na čakavskom dijalektu, objavila je 2018., a pjesme, kratke priče i haiku objavljeni su joj u 54 zajedničke zbirke.

ŽENE UD NIKADA

Na babu Maru me domišlja
čuda tega i dan današnji
i na štorije ča mi je povidala,
kako je bilo u njejih mladih dani.

Za žene je bilo teško življenje,
ni bilo lazno počivati, smiron stati,
vajk su čuda dela upraviti morale,
fameju tenditi, u kampanji delati.

Vunu su prele, na klupka motale,
bojke i bičve na igle plele,
vodu na pleći u brentah nosile,
lušiju kuhale i robu na ruke prale.

Vajk se z postelje prve stajale,
ud nikudar nisu smilovanja imale,
kokoše, ovce i prasce su tendile,
jaja, pršute i sir nikad nisu godile.

Pode u hiži z škrtačami su fregale,
na ruke žele, kopale, seno grabljale,
teške žrvnje vrtile, misile, kuhale,
svaki dan zadnje spati hodile.

U crikvi su za druge Boga molile,
na se pensati nisu lazno imale,
življenje njen je bilo škrb i pensiri
kako fameju prihraniti u mižeriji.

POLI POKOJNEGA

Na mizi leži krstijan,
kako Bog zapovida je regulan,
veštiti na piske su mu ubukli,
na zadnji vijaz mora pojti.

Udovica sidi poli zglavlja,
črni faco i nagrišpana ruka
uplačene oči njoj zakrivaju,
suze se cide po ubrazu.

Za svaku njigovu grdu besidu,
za vni strah za sebe i dicu,
jena suza ud srca se utkida,
domišljajuć na noći prez spanja.

Kad mu je force davala rakija,
vika je, kleja, tuka hi, pritija,
uni su priko brkuna bižali,
ko bi se kako ud njega šalvali.

Ljudi su došli po užanci križat,
za pokojnega su se počeli pominjat,
kamo je hodija, ča je dela i umija,
ma nisu znali kakov je zaspravlje bija.

Žene su na svi glas krunicu molile
da duši pokojnega bude laglje,
„Bog ga pomiluj!“- niki je reka
„Kako živ je pravi čovik bija.“

Udovicu je ništo za srce ubolo,
oko njoj je gorku suzu spuštilo,
prekrižila se je i u sebi zbrojila:
„Nijedan ud vas ga ni pozna!“

ŽIVLJENJA ŠTORIJE

U libru življenja
jušto za svakega
štorije pišu,
dok se ne zgodaju
nijedan ne zna
povidat kakove su.

Čuda tega želimo,
a bude kako bude,
štorije naprid gredu,
bile one lipe eli grde,
jeni se kopore,
drugi komoć zbude.

Štorije svakidanje,
nike veće, nike manje,
ma svaka je naša
i nijedan ne zna
kakova je štorija
parićana za njega.

LUCIJA KRELJA

Rođena je 4.11.2006. u Puli. Učenica je 8. razreda *OŠ Jure Filipovića Barban*. Od 2. razreda osnovne škole, članica je folklorne, recitatorske i vokalne grupe KUD-a Barban. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2019.-2020.) i *Kako će zvoni va Žminje* (2019.) Voli prirodu, životinje i druženje sa prijateljima. Živi u Hrboki.

MOJ MAČKIĆ

Moj mačkić,
kako vražić,
vajk se igra,
klupko vune
zamriža.
Ja se rabijan
i stiran ga van.

MOJ DIDO

Kad poli njega dojden,
on šerio stoji,
a u usti španjulet drži.
Glava ga boli,
ma kad mene vidi,
niš mu drugo ni.
Ja se smijen,
a on me u krilo stavi
i vred mi svakakove
štorice povi,
kadi je bija,
ča je dela,
i kada ga je baba rabijala.
Š njim mi vrime vreda pasa.
On zna
da joped ću doj
na njegovo kolino,
da sada moran poj kja.

CAROL MIRKOVIĆ

Rođena je 17.8.2000. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju Školu za turizam, ugostiteljstvo i trgovinu u Puli. Članica je KUD-a Barban. Voli pisati pjesme na zavičajnom govoru i recitirati. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2020.). Živi na Punteri.

KAMO DA GREN

Samo u hiži stojin
Na postelji spin
Poli ognja se teplin

Vitar puše i daž pada
Nikamor mi se ne gre sada
Sunce će doj
I ja ću vanka stit poj

A kamo da gren
Kad se nikamor ne smi
Sve ča valja su mi zaprli

DANIEL NAČINOVIĆ

Rođen 1952. u Labinu. Pjesnik i prozaik. Prvom knjigom pjesama - *Tu i tamo nedjelja* - javio se 1976. god. Prva zbirka na čakavici: *Libar od vrimenta* (1984.) Izborom poezije i proze *Blagoslov barke* uvršten u ediciju „*Istra kroz stoljeća*“ (XII. kolo, 2007.); čakavski stihovi iz knjigâ sabrani su mu u florilegiju *Čakavski versi* (2009.). Biobibliografska knjiga, uz kritičke osvrt, razgovor i autorove interpretacije stihova (DVD), *Daniel Načinović – Književni portret*, objavljena je 2018. god. Kantautorski CD-i: *Ostaj zbogom, moja vilo* (2008.) i *Bouquet* (2016.). U više navrata prevođen i nagrađivan. Novije knjige stihova: *Lo Schiavone* (2018., na talijanskom), *Akordature* (2020.) i *Gospa od Škrpjela* (drugo izdanje – 2020.). Član Društva hrvatskih književnika. Živi u Puli.

PRIDVAZMENA

Još ćemo se vidit; jôh, valjã da ćemo!
I hîtít besïdu pod mûrvon po našu.
Tãr smo tu pod nebon i dugo ne grēmõ.
A do Sunca ça je? Letīmõ zuz Rašu!

Vuna, kuš i smilje... a z kakove škulje
güşćerica zajde tu na pozdravljenje.
Sunce je milinu, svoje sveto ulje
razlîlo po brãjdah, na suro kamênje.

Hõmo, aš je preša i za pincu speći;
a i jãjaricu još da zapletëmõ!
Grê Vazãn, pak Srićno svima ćemo reći.
Još ćemo se vidit; jôh, valjã da ćemo!

KANTADURI

Ti koliko moreš, ja ću napotih.
(Bolje je stat čito
– pametni govore –
ko ne znaš kantati.)
Ma, mi smo takòvi
i ki nan ča möre!?

Zakantät od srca ćemo se fidäti..!
Nu, daj, ča te briga ča će reć susëdi...
takòvo je delo.
Ti pukni na tanko
– ja ću na debëlo!

ZAČ JE VINCE POŠLO NA OCAT

*Kolik trepet hoćet biti,
Jegda sudij imat priti,
Vsa žestoko rasuditi!
(Glagoljaški Dan od gnjeva)*

Zač je vince, zač je vince
pöšlo na ocät?
Prêtelo moj, daj špjegàj mi,
ti si mi ka' i brat!

Arija je tošikàna,
stari led se töpi.
U glâvi se brnčéc spliću
smútnje, novi gröpi.
Čovik laže, čovik krede;
za tò vävik ima volje!
Klepetùhi trumbetāju:
Grê na hüje! Bit će bolje!
(?)

Vrime nove štôrije küjê:
Boh bud' s nami noć i dan!
S kòson kòseć svud po svîtu
skače virus koronän...

Ljudi bôlni i pokòjni,
na pôl živi, na pôl mrtvi;
po škovàcah penžijonāti,
si propàli kalafāti;
milijardèri, trapolèri...
polîtiki i dotùri,
udruge i šindakät:
Nu, rečíte zač je vince,

zač je pošlo na ocät?!
Ki zna manje, ki zna više;
jedän zâbi, drugi piše.
Svît nikâko se vrti...
puh na njemu trdo spî.

?uk ... ?uk ... ?uk ... ?uk...
Ćuk se javlja; noć se spravlja.
Svuda se zapîru lëse...
Pod nami se zemlja trese.
Smîh je bija, sad ga nî.
Bože nan se smiluj ti!

ŽELJKO PAULETIĆ

Rođen je 2.04.1951. u Rovinju. Ima ceransko-barbanske korijene. Profesionalno se bavio pisanjem gotovo tijekom čitave karijere provedene u turističkom marketingu (promidžbeni tekstovi, sinopsisi, scenariji, prijevodi i dr.), a sklonost poeziji je bila stalno prisutna, ali nedovoljno prioriteta. Na preporuku bivše profesorice i jedne umjetnice, poslao je svoje pjesme na neke pjesničke susrete. Tako je postao član Hrvatskog sabora kulture i Kulture snova, a 2020. objavljene su mu pjesme u četiri međunarodne zbirke poezije. Ove godine mu je objavljena pjesma u *Zbirci ljubavne poezije za Valentinovo*, a sredinom godine bit će mu objavljena pjesma u jubilarnoj ediciji *Kulture snova*. Još uvijek je profesionalno aktivan kroz svoju turističku agenciju i kao prevoditelj stručne literature pri jednoj međunarodnoj izdavačkoj kući, gdje prevodi s engleskog. Živi u Rovinju.

SRCE BARBANSKO

Bareta, priko manubrija jaketa, bičikleta,
uluštrana, napunpana, za zajahati prontana,
fušto, parafangi, rađi, šerčoni, gume, dva budela, pedali i
feralić.

Neka voga, neka voga ti mladić!
Neka stisne feralić i dinamo, z dva bekuća,
neka tuče to barbansko srce – veliko ka' i kuća!
A kadina brgešnican priti, ma štipalica hi pak dobro štiti.
Ma ti mladić kamo se prontiva, kamo će zletiti?

Tako lipo regulan, z cukeranima lasi, ubrijan i profuman,
brageše na rigu, stomanja bila, z glave mu ne gre – njigova
vila,
vitka i nabrklijana, rumena u licu, kadi sprid oltara čeka
veticu.

Samo ča ona još to ne zna, da von njoj je već zdavni reka da.
Srce veliko tuče kako z bati, pensajuć kad će je viti sprid
crikve vrati,
će li imati kuraja, dojti njoj blizu – unako s kraja,
pitati je ku se je kuhati navadila, kruh misiti, aš trdo je
napensa je zaprositi.

A ona - kako da ćuti, aš oko srca joj veliki ćap farfal leti,
da njega će danas, unako spod oka moći viditi, zboka stati i
dočekati.

Na noge, ma stešo prva, pod lopicu je ušla, u kantun sila,
kad on dojde, da bi sigurna bila.

Ljudi je već dosti, odzire se desno - livo, kad eko ga na
njojzin Ivo.

Šeko ga je ušervalo, najraj bi ga ok' vrata ćapala i bušala,
kako bi mu samo dala mot, da h njoj dojde nabot.

Oči njigove u žbrh je ćapala, glavu na desno nagnula,
na misto poli nje pokazala.

Z uno malo će je zustalo kuraja, h njoj poje, side zuzanju,
kad jušto u ti hip pozvoni popić, da počinje maša.
Ive škatulicu z žepa zgrabi, nju za ruku čapa,
pak njoj je na dlan – unako pomalo kala.
Oko škatulice modre su sad njojni stišnjeni prsti.
“Sad si za vajk’ moja!”, po tiho na uho njoj izusti,
pak vreda ujde h maši, da se njigova vila ne poplaši.

Zvoni popić na ta mala zvona, kleknuli ljudi, kleknula ona.
Škatulicu u pesti napro stišće, spod oka livo i desno njega
išće.

Srce njoj je teplo - drhće i trepi, zna sigurno da škatulica
prazna ni.

I srićna je sad, aš pasali su je strahi svi - da je neće stiti.
Pak kad bi samo mogla na jenu sekundu u škatulicu oko
hititi,
viti prstenac kega će nositi.

Kad bi plovana samo malo prikura i mašu vreda finija,
pak da Ivu još malo vidi, pak da ga oko vrata čapa i buša,
aš šetimana je duga - i ki će drugu nedilju dočkati?

Miljare pensiri Ivinoj se vili kroz glavu mota:
kakov će biti pir, će li biti dosti dota?

Vila je Ivi srce napunila.
Dobro će današnji dan zapoštati.
Želja se barbansken srcu ispunila.

ANA PAUS

Rođena je 5.8.2001. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu. Studentica je prve godine na Fakultetu ekonomije i turizma „Dr. Mijo Mirković“ u Puli. Članica je KUD-a Barban. U slobodno vrijeme voli pisati i čitati čakavštinu. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2016.-2020.) i *Kako ča zvoni va Žminje*. Živi u Orihi.

MIR U GLAVI

Kadi je ki poša
Kamo je doša
Ča je ki učinija
I kadi je bija.
Čuda se oko tega voli kušeljat,
Dušu tentat
I srce ranit.
Ma sriće od tega ni,
Svoje brige regulaj
I svojoj glavi mira daj.

DAN PO DAN

Dan po dan,
Miseć po miseć,
Lito za lito.
Kolo se vreda vrti
I vrijeme za frmat se ni.
Pak pentaš da još će lazno bit
I da ćeš sve rivat,
Ali jedan put kad pasa
Više se ne torna.

FAMEJA

I one lipe,
I one manje lipe dane,
Skupa smo pasali,
Skupa se smijali,
Skupa se anke igrali,
Kroz svoje brige skupa smo pasivali
I jeni druge o životu vadili.
Sad svaki na svoj kraj vuče,
Ali srce zavajk kako i jeno tuče.

ELIA PEKICA PAGON

Rođena je 16.9.1971. u Zagrebu. Hrvatska pjesnikinja, publicistica, marketinška stručnjakinja i umjetnička fotografkinja, magistrica edukacije. Kći je hrvatskog međunarodno poznatog komunikologa Marka Pekice, rođenog u barbanskim Šajinima. U Zagrebu je završila osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje (studij engleskog i talijanskog jezika i književnosti). Završila je i poslijediplomski studij amerikanistike. Usavršavala se u Italiji i Velikoj Britaniji. Radila je za više multinacionalnih kompanija, gdje je obnašala dužnost direktorice marketinga i prodaje, te vodila odnose s javnošću. Poeziju piše od rane mladosti. Piše na hrvatskom i engleskom jeziku. Objavila je tri zbirke pjesama: *Sama* (1998.), *U podnožju neba* (1999.) i *Ljubavne pjesme* (1999.). Poeziju je objavljivala u raznim domaćim časopisima i zbornicima, te u SAD-u, u više antologija svjetske poezije na engleskom jeziku. Piše i prozu. Objavila je knjige eseja: *Globalno usijanje* (2008.), *Manifest humanosti* (2015.) *Oči našeg vremena* (2015., 2016.), *The Wisdom of Aramis* (2018., engleski jezik) i *Putem duha* (2020.), te svoje najopsežnije djelo (1147 str.) *Na Diogenovu putu* (2010.; knjiga intervjuja s istaknutim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti). Živi u Zagrebu.

LJUDI

Ljudi moji,
koliko vas to ima
meni dragih, meni bliskih,
meni dalekih, meni fureštih...
Kamo da kega vržen,
u ki kantun moga srca
da vas skrijen.
Od Učke do mora,
mista, kako i u mojen srcu,
više ni.
Sve vas u naručju držin,
Kurijera sriće naprid nas
u zemlju ljubavi pelja.
Eko, nismo ni sili,
a već smo partili.
Šufer se slatko smije,
biljetera ni,
nidan hartu kupija ni.
Dobro znamo svoja mista.
Z harton i brez harte,
nemojmo za pikulece baciljati,
samo naprid hojmo!
Smih u kurijeri sriće,
čujen samo veselje i smih.

FARMAČIJA

Niken fala,
niken drugen osmijeh.
Niken drugen lipa besida,
niken drugen ruka....
niken drugen ljubav.
Pišen, odlazin,
naprid gren,
sve grdo ostavljan zad sebe.
Naše je razumivanje
z drugega svita.
Tebi moji pensiri,
njemu beside.
Ti si prvi,
on i oni su drugi i tretí.
Pušti me da svima
darivan ljubav.
Pušti me da me život liči.

FATAMORGANA

Pustinja neće ujeti,
na svoj en mistu
će i dalje biti.
Žedni ćemo vstati,
lačni ćemo biti.
Oazu nećemo viditi,
ni nebo steši.
Noge nećemo čutiti,
ni ruke, ni vitar,
na pričiži mod.
Isti ćemo pržinu,
piti ćemo zrak,
spati ćemo na suncu,
plesati na misecu.
Beskraj prostora i vrimenta
kantati će u nama.
Preteli noći i dana,
ča jeno smo drugen fatamorgana?

MARKO PEKICA

Rođen je 20.3.1943. u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na 12 hrvatskih fakulteta s temama iz komunikologije, marketinga i odnosa s javnošću. Magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980.). Režirao je više od 150 propagandnih filmova i reportaža te preko 300 radio poruka. *Udruženje propagandista Hrvatske* proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992. izabran je u 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; *No limit festival*, 2007. u Sarajevu, uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije... Dobitnik je brojnih nagrada za filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Cannesu, Portorožu, Zagrebu i Beogradu. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoje pjesme objavio u Hrvatskoj, u časopisima *Epoha* i *Hrvatsko slovo*, zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2020.), zbornicima *Maticice Hrvatske*, *Ogranak Umag* (2012.-2014.), i u SAD-u, u antologiji svjetske poezije (2001.). Godine 2015. objavio je svoj prvi literarni CD pod naslovom *Istro mila moja, lipa mati moja*, a 2016. zbirku pjesama s istim naslovom. Objavio je i samostalnu zbirku pjesama *Kadi su vni dani* (2020.). Živi u Zagrebu.

OD SUBOTE DO SUBOTE

Suboti se svi veselimo.
U subotu doma počivamo
i z našon famejon
lipe ure u miru pasivamo.
U nedilju h maši
lipo regulani gremo
Bogu se moliti i
svitu se prežentati.
U ponediljak, torak,
sridu, četrtak i petak
svi nas na delu melju i drobe.
To njin vero dobro za rukon gre.
Jadni mi, za par šoldi
za život sve to trpimo
i žgromičani i speštani
suboti se veselimo.
Denas je subota
denas ni žveljarin ne dela
i on počiva i on spi.
Denas smo joped
za našin bankon
doma srični svi.
Od subote do subote
za subotu živimo mi
i komoč čekamo da nan
naša draga šjora Foškera
ča lipega po našu povi.

SPASIMO VI BONI SVIT

Kako da to učinimo? Kako?
Vnako kako nas je dragi Bog vadija.
Moramo samo znati da svi smo mi
iston betlehenskon svitlošću blagoslovljeni.
Svi smo mi spod iste zvizde rojeni.
Ala šu, dajmo si ruke,
spletimo kolo, zaplešimo složno
i zakantajmo kantu ljubavi i mira!
Učinimo vi boni svit,
sviton boljih i srićnijih ljudi.
Ljubav, ljubav, draga braćo i sestre,
ljubav mi rabimo. Svi smo mi jena fameja.
Zabimo na sebičnost, oholost i grabež.
Zabimo na mržnju i netrpeljivost.
Tornajmo se Bogu i budimo
ponizni, radišni i skromni ljudi.
Dajmo ruku napuštenon ditetu,
dajmo ruku nemoćnon starcu,
siromahu i beskućniku.
Dajmo pravo obespravljenin
da budu čujeni i poštivani.
Dajmo ljudima pravo na život,
delo, plaću, sriću i slobodu.
Budimo lučonoše ljubavi i dobrote.
Budimo lanterna milosrđa i zajedništva.
Budimo svitlost humanosti i solidarnosti.
Kambijajmo vo šporoko, brkasto vrime.
Spasimo vi boni svit!

U ŠPITALU

U špitalu u postelji ležin
i slušan kako vitar vani
svoje kante kanta.
U špitalu u postelji ležin
i kruz brkun gledan
kako vitar grane na dubu lela
i po nebu škure oblake okolo pelja.
U špitalu u postelji ležin
i na moju dragu fameju,
na moje Šajine,
na moju Barbanštinu,
na moju prelipu Istru,
na moj lepi beli Zagreb grad i
na moje pretele ja pensan.

U špitalu u postelji ležin
i više niš ne kapin.
Sve mi se miša i
po glavi mota i vrti.
Čujen li ja to zvona
na mojoj maloj crikvi
da mi zadnji sinjal zvone.
Neka samo zvone,
tako he je lipo čuti.
To je medežija, to je lik.
U špitalu u postelji ležin
i dragega Boga
za ljude cilega svita molin.
Kuraja, ljudi moji!
Kuraja, dragi narode moj!

BARTOL PEREŠA

Ivan Neruda

Rođen je 24.8.1945. u Bičići (otac Barbanac - *Vicalja*, majka Roverka - *Kadeta*). Osnovnu školu pohađao je u Šajini, a srednju školu, elektro smjera, i majstorsku školu završio je u Puli. Živio je i u Amsterdamu. Studirao je ekonomiju. Poslovni je čovjek, izumitelj i pjesnik. Bavi se izumima i inovacijama, s kojima je postigao, na svjetskim izložbama inovacija, značajna priznanja. Poezijom se bavi od djetinjstva. Svoje pjesme potpisuje pseudonimom *Ivan Neruda*. Pjesme su mu objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki pjesama *Literarnog kluba Uljanik* i susreta *Verši na šterni*, kao i zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2020.). Penzioner. Živi u Puli.

LIPA MLADA

Lipo mi je vajka govorila moja mati,
lipa mlada neće samo s tobom spati.
Najdi si bulu mladu u sojen kraju,
tote si doma mriž sojin, svi se znaju.

Prvu ljubav nisi zabija, s koliki je bila,
da su riži, lipi bi rižot š njima učinila.
Sojon lipoton muške je u postelju peljala,
za soje pijacere nikad ninen šolde ni jiskala.

Ni je bilo briga ča će ljudi okolo po selu reći,
draže njoj najti muškardina s kin če poj leći.
Vajk će se najti ki će pasti na njoju lipotu,
snajti će se vona, ja njoj želin sriću u životu.

ŽUPANOVA ŠĆI

Povidaju mi ljudi da je moja baba, Županova šći,
prije nego se uženila, koludrica bila.
Da je bila mlada, štimana i svaken draga,
sve do jenega dana, dok se ni namurala.

Po putu ljubavi je hodila i dopirala si vrata,
soje je volila i tuje je štimala, valjala je zlata.

Bija star ili mlad, vajak je lipu besidu imala,
ponosan san na nju i od svega srca njoj fala.

Baba je dida mriž svima u crikvi zavočala,
zabila je molitve, diboto je z voltara pala.

Pokle maše, prid crikvon skupa su molili,
zad crikve, u škurini zdol zidića, se volili.

Na staroj škriki od grote z ljubavi su zapisali:
*„Ljubav nan se zgodala, to je nami dar od Boga,
svu tu lipotu nanke pisnik zapisati ne bi moga“.*

DIŠTIN

U srid lita, na Bartulju, kvarnar i pete,
slušala san prve zdihe malega poete.
Veživale su nas tanke niti sudbina,
koračali smo po stazi našega diština.

Sin moj, bogatija je od rođenja u tebi,
u životu previše si tuge popija u sebi.
Dok si gleda oko sebe istinu u oči,
ladrovići su ti pokopali sanje priko noći.

Pija si laži priko mire iz praznega mižola,
niškoristi hitali su te do samega dnola.
Muljajući utopili su ti istinu u kaljuži laži,
ne znaju voni da je čovik od svih ljudi draži.

Ki to zdrži i proživi, srićnu zvizdu će nositi,
postojimo mi vode, jušti, ki želimo radost piti.
Čovik je na ven svitu da se poštuje i voli,
naprid gre priz kuraja, a to me jako boli.

DAMIR PLETIKOS KOROMAN

Rođen je 25.10.1963. u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Član je karnevalske grupe Veli Vrh-Valmade od 2004., za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je udruge *Očuvanja domaće beside i maškara Puljštine* 2013. Idejni je začetnik karnevalske povorke u Puli, organizator prvog *Pulskog karnevala* 2015., te idejni začetnik i organizator *Velovrške balinjerade* 2017. Radovi su mu objavljeni u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2020.), *Verši na šterni* (2012.), *More na dlanu* (2016.), *Teov put do prvog koraka 2* i na *Krčkom portalu*. Živi u Puli.

SVE PRNJANSKE LOKVE

Od šesnajst lokvi nikad, do danas su zastale dvi tri
u kih voda priko cilega leta leži.

Kad je česta švaltana za Sutivanac pasala,
Štrpeljanka u Štrpedi i Sankovska lokva u Sankovići
su za svin nestale.

I Jurićevkalska vodočina je prez svoga toka zustala,
pokle ča je česta švaltana pasala.

A Čokanova Lokva je zustala prez vode,
aš su ovce, krave i voli finili na mace.

Batelovac u Bateli je presušija i deboto za svin je zaresa,
a Pićoravac u Prhati je z vrimenon zakrgan
i z česton je zrvnan.

Ni Lokvica na vrh Gubavice više vodu ne drži,
aš blaga ni tamo više ni.

U Gustemu dolu, na srid Gubavice, je Voltica
ka cila u kamiku leži i još vajak vodu drži.

Velika šterna je zakrgana i z česton zrvnana,
dobro da ni švaltana.

a škuljina ni još nikad prez vode zustala,
za svin ča je onako mala.

Ni Jurasovac, ki na Jelenskemu, blizu crikve sv. Jele leži,
nikad još presušija ni.

I Bekanovac još vodu katar-kad drži
za svin ča ni u Regulići blaga više ni.

Kaliću u Mavrići je doša sudnji dan
i on je zakrgan i z česton zrvnan.

I Šugarska lokva zaresla je,
ma stešo i u njoj katar-kad je vode.

Baretunska Lokva za svin je zakrgana,
a Filinska Lokva je i uve zime,

bila puna drače i kupine.

Sve su uve Lokve, za svoga života, jako čuda dale
i da se jopet učiste su zameritale,
i da u njih kako i nikad za sve tiće i blago bude vode,
i da nan tići jopet svoju kantu zakantaju,
lipo, kako samo oni znaju.

VAZAM

Na taraci sidin i materin slatki vazmeni kruh in.
Je dobar je, aš je materin.
Ma unakovega, kakovega je moja pokojna teta Mara
znala učinit, ni, aš tetin kruh je sve gušte z krušne peći ima.

Sidin na taraci i kroz maglu vidin
naš korat u Bateli i krušnu peć,
ka već od ranega jutra gori,
da se napro stepli za kruh u njoj speć.
Vidin i naš zid spred peći, kako je pun vazmenega kruha,
kega su naše susede z sela umisile
i donile u krušnoj peći, speć.

I dan danas kad se tih vazemenih dani domislin,
torna mi se uno moje ditiñstvo,
uni udor, uni dah teplega kruha
z krušne peći, z kon je sva naša korta zadavala.

Današnji dan svega tega više ni,
aš ritke su žene ke vazmeni kruh i jajaricu
za Vazam mise i peču, za fameju unuke i dicu svoju.

Unako, kako ča je moja teta Mara znala,
ka je muku za kruh na sito prosijala,
fecu i suho grojze parićala
i sve ča je rabilo u naćve je stavila.
Zamislila je kruh, puštila da se skisa
i z loparom ga u krušnu peć stavila peć.

Danas vazmeni kruh, pince i jajarice pekare peču,
aš današnje žene ili neće ili ne znaju
ili pak da sebe i hižu ne šporkaju.

Naš vazmeni kruh za vajk će zustat,
aš će se ljudi z agroturizmi delat kruh po starinsku levat.
Da se užanca ne zatare
i da bi tradicija Vazma i vazmenega kruha
mogla svin nan za vajk zustat.

JOPED SKUPA

Kada Martinja pasa,
se maškarana kumpanija leva,
svi puni force i kuraja,
za zdurat do kraja.

Se kroji i šije, takiva i pituriva,
sve do kasno u noć,
aš svi bi stili
na vrime bit pronti.

I uvega leta
mi jopeda smo skupa,
aš u Riku nas nosi
ta črna istrijanska supa.

Z Valmad i Veleg vrha,
svi lipo namaškarani,
mi partimo za Riku,
aš to su naši dani.
Mi partimo za Riku
svi lipo maškarani.

ĐILDO PLIŠKO

Rođen je 9.11.1949. u selu Belavići, današnja Općina Marčana. Ekonomist je turističkog smjera u mirovini. Radio je u poduzeću *Arenaturist* u Puli. Od 1972. do nedavno, bio je stalni suradnik *Pučkog učilišta* iz Pule, kao predavač predmeta Kuharstvo. Prve je pjesme napisao na ličkome ratištu 1993./94., gdje je bio zapovjednik satnije. Te su pjesme objavljene u *Hrvatskom vojniku*, listu *ČA* i knjižici izdanoj povodom 10. obljetnice *1. Domobranske bojne* iz Pule. Pjesme su mu objavljene i u zbirci pjesama Literarnog kluba Uljanik *Plamikaju beside* (2002.), te zbirkama susreta *Verši na šterni* i *Beside u jatu* (2013.-2020.), a objavio je i samostalnu zbirku pjesama *U verše spleteno* (2006.). Živi u Puli.

ŠUŠNJE

Svaki čovik ima nike kušnje,
mene je vrag posla grabljati šušnje.
Moja stara ga je krcala u kariolu,
a ja san pelja na prohudenen kolu.
 Jugo ga vrti i nosi ga bura,
 da finin, kad će ta ura!
 Granami san šušnje pokrija,
 i zva pompijere da bin palija.
Zajno me je pita ko iman s kin zaliti,
ja, i črnega i bilega, dojdi got popiti.
Ma pitan Vas ko imate dozvolu?
Iman iman, ko me ne frmaju kad pojden zdolu.
 Ča uvode niki mene mulja?
Ni problem, iman i starega ulja.
 Ben, delajte kako znate,
 samo da ne zapalite po Frate.
 Ko voganj dojde do Kampi,
 osobno ću vas čekati na rampi.
 Ja san šušnje zgorija i zabija,
a on je još na telefonu ništo mlija.

HLIB IZ KRUŠNE PEĆI

Mala hiža u kantunu korte,
uzidana ud kamika certe sorte.
Vrata su ud lamarina u potkovu,
a črleni žlibci na krovu.

Spoda su šamotni matuni,
in pije žlibci na nebu i kantuni.
Više ne triba niš reč, se zna da je to krušna peć.
Naloži ga sa fraškon, najbolje hrbočkom eli raškom.
Neka gori uru eli manje ko je suša,
lako ćeš znati kad zabili duša.

Umisi tisto ud bilega fijora,
kega si kupija u Prodolu kod Šijora.
Moreš zamisiti i ud trukinjeve muke,
ma sve delaj i misi na ruke.
Ne zabi fecu i soli, hlibe nabodi kadikoli.
Pokri hi s krpon da se dignu, kako i dica da podrignu.

Peć pometi z metlon ud zelenjave, z brnestrone eli velike trave.
hlibe stavi na prgun, vrata zapri na kračun.
Da bi kruh bija na bravuru,
mora se peći najmanje jenu uru.

Isti ga moreš dok je tepa, ne zabi kantun za supu ud Bepa.
Rizati ga moreš i za sedan dan,
ma najbolji je kad je zajno van.
Više ni peći ni hliba, a siguran san da je još potriba.

ZLATNI PIR

*Ovu je pjesmu napisala **Sanja Pamić Pliško**, kćerka Đilda Pliška,
kao prigodnu čestitku za **50 godina braka** njezinih roditelja
(listopada 2020.)*

Sve albume po hiži san ubašla
i sliku iz 69-te na 16. marča našla.
Ki hi je slika to ne znan,
ma da je forši njihova najstarija – ja pensan.
Bija je to početak štorije uve,
jer oni i danas jeno poli drugega stoje.

Rekli su pokle da odluka je bila laka,
uženili su se 70-tega lita na 17. miholjščaka.
Ča je bilo pokle – samo oni znaju,
a ja iz prve ruke znan da čuda tega daju.
Na moj ponos, moj utac i mati, a najliplje misto njen je na Frati!
Učinili su svoj mali raj, da je više šoldi... di bi im bija kraj!?
Za cviće je zadužena moja mati,
a utac dela čudesasa, ma zna i orati.

Pasali su i lipo i grdo, niken drugen tribalo bi čudo.
Plesati su znali do jutra, bez brige ko će noge boliti sutra.
A kad bi zakantali na tanko i debelo,
slušala bi hi i fameja, a i cilo selo.
Vajk za društvo i za pomoći, za pretelje ko rabi i u gluho doba noći.
Za fameju, obrnuti će i cili svit, da meni i unukin bolje more bit.

Jedan drugega vodeći, ruku pod ruku hodeći,
uz kanat plešući koraka laka, dočkali su tako i 50 lit braka.

Nek' njen srićno bude i dalje, nek' ljubav još čuda lit traje,
i još čuda više, i niš manje, želje su to šćere Sanje!

MARIJA ROJNIĆ

Rođena je 22.01.1970. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju medicinsku školu u Puli. Godine 1995. diplomirala je na Višoj medicinskoj školi u Rijeci, a 1996. na Pedagoškom fakultetu u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u Općoj bolnici Pula kao viša medicinska sestra. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2020.), prvoj antologiji facebook pjesnika (2014.) i zbirci *More na dlanu* (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u selu Orihi.

GALJARDA

Starka, Benbovac, Štrpljevica i Kalić
lokve su na ke smo blago nikada piti gonili
A i mi š njima kad smo žedni bili
ka i dica smo piti hodili
Našu Galjardu i š njon drugo blago
si moga u polje pognati
tamo hi puštiti prez sapeti
Ubašla je š njima svaku valu
u koj je znala da je rabašpanja posijana bila
Idući je pred njima vajka pomalo hodila
i na lokvu hi piti popeljala
a pokle u niko doba dana
se po putu za doma levala
i njih za sobon peljala
Vrlih puti kad smo hi šli iskati
za doma dognati si hi na kus puta sta
i po zvonu kega je Galjarda
oko vrata nosila si hi pozna
Kad frežu bi utac doma upalija
ona ga je na daleko čula
i za njin bi se u galop teći dala
Kako bi ga čepala
prije nego biš bija z veturon u korat doša
je počela bukati i po svoju te zvati
Čuda lit je imala
kad je z naše korte
pojti zavajka morala

LAMBIK

Štajun je od vina i rakije
samo ko na vrime grojze uzdrije
Na daleko se čuje
kako ništo zadaje
ne znaš s ke korte bolje
Samo da se ljudi ne čepaju
da čigova će teći bolje
Kolombari se delaju okolo
po staroj škudeli
Kad jedan bičerin hitimo u voganj
da vidimo eli gori
i koliko je jaka
plamik zleti valjen na vrata vanka
Triba voganj jenako goriti
ko će prava rakija
vanka z lambika hoditi
tubo z mokron krpon močiti
za ga rashladiti
Na kraju počme slabija teći
prez kolombari
Nju posebojno vrći
i za hlemu je puštiti
aš će nan rabiti
za mazati kosti
u zimi i u liti

CAVATE

Nikad si prekuntenat bija
kad si cavate od tela
na nogah vidija
I mi dica smo he stili imati
i u njima se kutentati
Ko makinu nisi ima
šile su se na ruke
punat po punat
z debelima konci
z klišti s kima si
iglu zabada kroz gumu
ku si prija u žajfu namočija
i pokle laglje šija
Guma se uzimala od pasi
ki su frantoje i vršalice gonili
Z britvon od cipanja
na ruke se krojila
aš je na prst debela bila
Po suhemu su se nosile
Ko je rosa u travi bila
ti se je noga zajno zmočila
U delavnik i nedilje
si hi na nogah ima
i još si se u njima
napro štima

KATICA ŠPADA

Rođena je 21.6.1955. u Trebižatu, Bosna i Hercegovina. Djetinjstvo i mladost provela je u Žminju, gdje je završila osnovnu školu. Opću gimnaziju završila je u Rovinju, a Pedagošku akademiju u Puli, studijska grupa Hrvatski jezik i književnost - Talijanski jezik i književnost. Od 1977. živi s obitelji u zaseoku Kvarantija pokraj Barban. Bila je zaposlena je u Osnovnoj školi *Jure Filipovića Barban* kao učiteljica hrvatskoga jezika i književnosti, gdje je nakon završenog radnog vijeka i umirovljena. Osim redovne nastave, godinama je vodila Literarno-recitatorsku grupu i Dramsku radionicu te sa svojim učenicima sudjelovala na raznim literarnim natjecanjima i smotrama, posebno njegujući zavičajnu, barbansku čakavštinu. Svoje pjesme redovito objavljuje u zbornicima pjesničke manifestacije *Beside u jatu*.

DUŠICA

zajoklo zaleleklo
sprhli se repci z bori
šijalet suz okoli srci
dušan se zamota
zahučili se očinji brkuni

zaskričilo
grop se
u suzi stisa

babulji po kaseli zarompotali
pomalico potiho
rožice zemljivo piturali
za zadnju poputbinu

u škuro je pošla
kušelj umuka
zavajk

bela golubica
mrež oblake zdigla se
zletila

dušica mila

MAČKARA

Priko obraza (kega nimaš)
Z mačkaron se zližeš.
Naprof si oči pituraj
Skrij sve ča bi te ušporkalo
Ča bi povidalo
Da i z tvojih kolpi i ran
Krf rumena se cidi i kaplje.

Još se u šare veštalje i veštite
Zakrabuljaj
Pak si pršona na mistu
A ti sam sebi reči
Češ li s vranami kantat
Češ li s grdelini grgoljat.

Ma ki ti ča more
Ku ćeš kega ufendit
Popljukat
Narugat se
Svejno je.

Zavisi ga na križ
Neka ga kragulji škljocaju
I huji babuljaju
A ti se mež tima
Časnima i svetima i bogudragima
Skrij
Novu mačkaru (forši jušto tvoju)
Prontaj.

PRIKO NJIVE

Priko njive
Zapušena zašijalana
A još su njoj ruke dišile po ružmarinu
I kapuli
U surinami se prva rosa laskala
Mat moja je študijala
H susedi Štefi na kafe.

Kad je ćaćina bareta
Mića ćapica francuzica
Zad grma zašla
Proti brajdami
S kosirićen škarami
Venkami na boku
Zakantivajuć
Se je mat levala.

Jenu uricu će si uzet
Poli tete Štefe debulo
(ne daj boh reć) kafe potepljeno
ili difko posrknut.

I tako jutro svako
Vrime od kafela
Od spovedi
Malo bi si dušu odlakle
Križe si povidale
Nike pute uplačene
Nije pute nasmijane

Ni čakule ni falilo
Na uho pošapćane
Kako Kate mužu roge dela
I da se Roža s neviston kara
I da je Tone jopet se napija
I ženu stuka.

Najhuje tuge
Tu su se praznile
I rane su laglje zacilile
Življenje si malo temperivale.

Proletila prolića
Pasale zime dažlji i snigi
Priko Njive mater već ne gre
U hladu pod pinon spi.

Sada stešo na drugin svitu
Ćakulaju i kafelaju
Mrež anđeli.

NIVES TROŠT

koordinatorica i voditeljica susreta

Rođena je 15.8.1957. u Puli. Iz Želiski je, udata u Prhate. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Bila je zaposlena u *Tvornici vapna Most Raša* 10 godina, a potom u SDK, ZAP-u i FINA-i. Aktivna je članica *KUD-a Barban* od njegova osnutka i voditeljica recitatorske grupe. Koordinatorica i voditeljica pjesničkog susreta *Beside u jatu* u Barbanu već 11 godina, od prvoga susreta do danas. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2020.). Živi u Prhati.

10. LIBAR

Šiljar na bok, palica u ruki,
vištit, ružmarin u žepiću.
Luštri pastoli, roženice čekaju,
usta na smih, svi pronti.

Deset škalini,
na svakemu jena svića.
Gori, plamika!
Deseta sinjiva babin pas.

Prelipi kolori!
Svaki kolor za jenu,
junačku dušu desetega libra.
Za naše barbansko jato!

Mihošnjak, 2020.

BRAJDE

Lipe, namurane, ohole,
zeleni su kružad ugrnule,
lase rashitale i
njidra napunile.
Ki udori...!
Tanke nožice
na mestu prebiru
i čekaju svate
da junački balon
skupa zaplešu.
Jedanput na leto,
TO JE URA!

Pohust, 2020.

OD KAD ZASE ZNAN

Od kad san i zase znan,
takovega čudesa vidila nisan.
Sudnji dan je riva
i cili je svit frma.
A lipo smo bili navadni,
da ruka ruku drži,
da jedan bukac dušu topli,
da smih se suncu smije,
da pretelj pretelja grije,
da siromah siromaha tiši,
da bogat samo bogatega gleda,
da nan nidan nič ne more,
i da nan je kraj samo put do neba.
Aaaaa, lipo smo zafrenali,
nikad se temu nismo nadali.
Malo smo krela kalali,
forši i ča navadili.

Sičanj, 2021.

STEFANI TROŠT

Rođena je 16.4.2008. u Puli. Učenica je 6. razreda OŠ Jure Filipovića Barban. Članica je KUD-a Barban. Voli glumiti, recitirati, plesati, pjevati, čitati, puno voli boraviti u prirodi i družiti se s prijateljima. Živi u Trošti.

MAMA

Jena je mama.
To je čudesno biće.
Nikad je ne zabin.
Vajka nikega dela ima.
Vrimena za sebe nima.

BALADUR

U mojemu selu
jedan baladur stoji.
Slikivaju se š njin
i gledaju ga svi.

Turišti ga ubajdu.
Ča je to, se čude.
Ja njin rečen po našu,
da baladur stari je.

LORETA UKOTA

Rođena je u Pazinu 1961. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u *Čakavčićima*. Objavila je samostalnu zbirku pjesama *Lancuni na buri* (2003.). Nastupala je na *Veršima na šterni* u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2020.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

CVIĆE OD KAMENJA

Kamenje, surina, siromaština
Gromača, letica
Ni blizu bojžega znamenja...

S groton u duši
Navigat je ša...

Po svih mori svita
Š njen je navigalo
S punega mu srca cviće od kamenja...

MOREN POĆ

Zamotana u naručja maljahnih ručici

U teplo potlepodne kad trud nan gre u goste,
u mekoj postelji

Gulin z dna dimboke vriće i mačke

i strašne lisice ke nan kredu jaja

I vješticu Maru iz Savičente, z metlon na motorin i Boleka
i Loleka i Šarku ku su muzli tatići kad su bili mali i dida i
repu i princezu Elzu i Anu i lastavice u gnjizdu pod strihon i
pipliće ča su ušli mami koki kad je Nero teka za njima

I kad već puna straha i s suhima usti popensan
da je vrića prazna

Anđelčići miluju ta mala lica ča plivaju u dimboken snu

S škabelića lovin mižo z vodon

Srknen guc

Spašena

Moren poč...

HOMO TAMO KADI NI TAMO NEGO TAMO

Mala u velikoj ruki, noga za nogon jena zuz drugu
Poli kraj ceste, po friškoj arji da gremo ujačati „imunitet“
Zmiče mi se z ruke
i iš je na dvajset metri sprid mene zad graje
(moje su noge od olova, ne moren je ulovit, a njene od perja)

Ča delaš Vitica - pitan

Delan gnjizdo za tičiće
San stavila suhe žbice, trave, tratinčice i ljubičice
da in miriše

I grotic da bude čvrsto kako kućica od tri praščića
Oni će tu ležat i znes jaja, ča ne

Ma super sigurno će, a sad homo još malo šetat

Jopet sprid mene teče i staje
Aj znaš ča san zabila – nisan in stavila pit, oni će žedni bit
Ma ben ben ćemo in dones drugi dan, govorin ja
Sunce nas kumpanja

Mala u velikoj ruki, noga za nogo jena zuz drugu i danas
Po friškoj arji na drugi kraj gremo

Nasađena na vrh kupa od đarine z suhon granicon šara

Delan kućicu za Nerića, seku, mene, mamu i tatu
i moje igračke
Eko finjena je, je lipa nona

Jako, a ja i dido kamo ćemo, nas si zabila
Ma vi ne stanete u kućicu jer je puna, ali ćete bit na teraci

Ma super, ćemo imat više zraka

Sunce nan maše „imunitet“ nan je sve jači

Mala u velikoj ruki,
noga za nogon, jena zuz drugu,
po friškoj arji, treći dan
Homo tamo kadi ni tamo nego tamo

Majko bojža, ma kamo

San stavila u bočicu vodu – više,
moramo tičićima pones pit
Su žedni brižni će li još tamo bit

Alora homo,
samo kad znamo kamo
I tako noge od perja i olova
spliću komudne bojke
Sunce je svoj šiljar diglo i namiglo,
„imunitet“ nan je strašan

NINA VALE

Rođena je 14.8.2005. u Puli. Učenica je 1. razreda Srednje glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova* u Puli, gdje pohađa teoretski i instrumentalni smjer - klavir. Članica je KUD-a Barban, gdje djeluje u literarno – recitatorskoj i folklornoj sekciji. Glavni je ženski vokal u mladom barbanskom bendu *Napa Band*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu* (2018.-2020.). Živi u Punteri.

MURVA

Tu, na Brigu, poli moje hiže,
više od milijar lit stoji...
Veli Jože,
kega nidan ne čuje ni ne kapi.
Stari ljudi u liti spod murvon
ćakulaju, brontulaju,
magari njin je vrime na kraju.
Pensaju,
vrime pasiva,
mi više nismo dica...
Furešti kad poli nje pasaju,
zajno frmaju...
A stara murva,
profumana, kurijoža,
nikad i nervoža,
zustane i reče:
Vrime moje
tebe kako da više ni,
sve leti,
a ja čekam kraj,
ma stešo, kako i grota
tu ću zustat
i z tobon zaspat...

ŠKAVACE

Ti, jušto ti,
ti moreš ništo učinit.
Tih šporkih i otrovnih
škavac je svaderi.
Na svaken kantunu,
u boški, na njivi,
u moru,
na našoj Zemlji...
Svaki dan
kad bilo kadi pasaš,
ti vidiš nas
i nikad se ne tornaš...
Samo daš gas
i nanki ne pensaš.
Vi, jušto vi,
vi morete ništo učinit!
Pogledajte oko sebe
i poberite kakov kus,
a da van slučajno ni palo na pamet
da hitite škavace u kakov bus!

Mladi pjesnici

Osnovne škole *Jure Filipovića*, Barban

Mentorica: Maja Griparić

ELENA BULIĆ

Rođena je 10.10.2008. u Puli. Učenica je 6. razreda OŠ Jure Filipovića Barban. U školi je članica Dramske radionice te Likovne i Sportske grupe. Polaznica je Glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova* i članica Plesne skupine *Art Dance* Pula. Voli plesati, pjevati, pisati pjesme i nastupati u igrokazima na školskim priredbama. Živi u Glavani.

ŠKOLSKA KURIJERA

Lipo je dojt
u školsku kurijeru!
Svaku šetimanu
brkune joj peru
da moremo gledati van
na livadu i sunčan dan.

U njoj dica čakulaju,
a vole i jisti.
Kad se jedanput dignu,
ne moru više sisti.
I kad im barba reče
da na svoje misto sidu,
poli pretelja
na drugo misto idu.

I ni više
ni bomboni
ni koka-kole,
kad na kraju
dojdu do škole!

MIHAEL KOROMAN

Rođen je 5.9.2008. u Puli. Učenik je 6. razreda OŠ Jure Filipovića Barban. U školi je član Dramske radionice. Pohađa 5. razred Glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova*, a vrlo je aktivan u KUD-u Barban, i to u folkloru, grupi svirača i grupi mladih kantadura. Živi u Prhati.

MOJ OTAC

Po cile dane
dela moj otac.
Dojde doma, side,
jušto da ča pojide.

Po cile dane
pomoren mu orat,
da bi brižan trudan
riva pojti spat.

Zjutra se jopet
kako peteh rano zbudi
i ne moru više spat
nanke drugi ljudi -
kada tići počnu trketat,
on s traktoron
počne makinat.

Kad naresten,
neću kako i on pensat,
nego ću si drugajči
život zibrat!

LANA MATIKA

Rođena je 29.10.2008. u Puli. Učenica je 6. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Posebno se ističe u Dramskoj radionici izvannastavnih aktivnosti. Voli čitati i pisati pjesme te sudjelovati u školskim priredbama. Živi u Bičići.

LIPI MALI CVIT

Lipi mali cvit
u mojen vrtlu
stoji.

Kad dojde škuro,
svoje kapke zapre
i spi.

A zjutra dopre
svoje žuto oko,
blišti,

od rose ka ga umiva
i mu daje volje,
od sunca ča ga praži
trpi,

ča mu svojin ognjen
krede lipotu,
dok lipi mali cvit
u mojen vrtlu stoji.

ERIKA ŠČEVIĆ

Rođena je 2.5.2008. u Puli. Učenica je 6. razreda OŠ Jure Filipovića Barban. Posebno se ističe u Dramskoj radionici izvan-nastavnih aktivnosti, a članica je i folklorne skupine KUD-a Barban. Živi u Poljaki.

DANAS

Naše livade su pune cvića
i nideri ni hlada.
Tu i tamo reste
kakova ulika mlada.

Ma nideri kakovo polje
kadi pasu ovce i koze,
nideri kakove brajde
kadi dica kedu grojze.

Nideri kakova njiva
kadi ljudi oru i delaju,
nideri kakova dica
da se z baloton igraju.

Nideri kakova mati
da z dicon rože bere.
I ja si pensan -
kamo ti svit gre?

KAZALO

Riječ urednika:

DENIS KONTOŠIĆ, mag.educ.: Jato barbansko..... 5

Gost susreta i zbirke:

BRANKO VALIĆ, Rakalj11

Stina od srca

Stari vijolin

Samo anđeli znaju

Riječ pjesnika 2021. 15

MIRJANA BERNES GLAVINIĆ, Jesolo (Italija).....17

Blagoslovljena zora

Idila seoskog života

LANA BROSKVAR, Prnjani 20

Smrikva

Balon

NIKA BROSKVAR, Prnjani 23

Kruh moje babe

Besida

JASNA BULIĆ, Vodnjan 26

Dota naših starih

Takova san, kakova san

AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET, Pula 29

Knjiga moga življenja

Ruke u rukah

Kad zakantaju dobri ljudi

DRAGO DRAGUZET, Pula	33
Kul-tur ud Barbi	
Čovik za svih	
Prvi dih namlada	
NEVIA GLAVINIĆ, Barban	37
Broštulin	
Škvera na škveri	
Na pezi od zlata	
SARA GRGORINIĆ, Kožljani.....	42
Vi ča čitate	
Štorije	
ŽIVKA KANCIJANIĆ, Vodnjan	45
Senj na duši	
Lipotan istarske zemlje	
Mendule u koroni	
ELIS KONOVIĆ, Jurićev Kal.....	49
Istri 'z duše	
Bičve za sina Lovru	
Dar za prid oltar	
DENIS KONTOŠIĆ, Orihi - urednik zbirke	53
Tamnit	
Tebe imat	
Kraljica svita	
DIVNA KONTOŠIĆ, Pula.....	57
Nisan više dite	
Lipi sanji	
MARIO KONTOŠIĆ, Pula.....	60
Imali smo vrimena	
Mrva dobrote	

ANITA KOROMAN, Prhati	63
Pretelji dragi	
DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ, Goleševo	65
Kako vitar puše...	
Subota pred Vazan	
Mali težak	
NEVIA KOŽLJAN, Goleševo	69
Žene ud nikada	
Poli pokojnega	
Življenja štorije	
LUCIJA KRELJA, Hrboki	73
Moj mačkić	
Moj dido	
CAROL MIRKOVIĆ, Puntera.....	76
Kamo da gren	
DANIEL NAČINOVIĆ, Pula	78
Pridvazmena	
Kantaduri	
Zač je vince pošlo na ocat	
ŽELJKO PAULETIĆ, Rovinj	83
Srce barbansko	
ANA PAUS, Orihi.....	86
Mir u glavi	
Dan po dan	
Fameja	

ELIA PEKICA PAGON, Zagreb	90
Ljudi	
Farmačija	
Fatamorgana	
MARKO PEKICA, Zagreb.....	94
Od subote do subote	
Spasimo vi boni svit	
U špitalu	
BARTOL PEREŠA (Ivan Neruda), Pula	98
Lipa mlada	
Županova šći	
Dištin	
DAMIR PLETIKOS KOROMAN, Pula.....	102
Sve prnjanske lokve	
Vazam	
Joped skupa	
ĐILDO PLIŠKO, Pula	108
Šušnje	
Hlib iz krušne peći	
Zlatni pir (Sanja Pamić Pliško)	
MARIJA ROJNIĆ, Orihi.....	112
Galjarda	
Lambik	
Cavate	
KATICA ŠPADA, Kvarantija	116
Dušica	
Mačkara	
Priko njive	

NIVES TROŠT, Prhati – koordinatorica i voditeljica susreta	121
10. libar	
Brajde	
Od kad zase znan	
STEFANI TROŠT, Trošti.....	125
Mama	
Baladur	
LORETA UKOTA, Glavani	128
Cviće od kamenja	
Moren poč	
Hodi tamo kadi ni tamo nego tamo	
NINA VALE, Puntera.....	133
Murva	
Škavace	
Mladi pjesnici OŠ Jure Filipovića, Barban	137
ELENA BULIĆ, Glavani.....	138
Školska kurijera	
MIHAEL KOROMAN, Prhati.....	140
Moj otac	
LANA MATIKA, Bičići.....	142
Lipi mali cvit	
ERIKA ŠČEVIĆ, Poljaki.....	144
Danas	

ISSN 1849-4331

9 771649 433991